

SKÅNES DANSTEATER

2024

MAGAZINE

ETT MAGASIN FRÅN SVERIGES ENDA FRISTÅENDE DANSKOMPANI
A MAGAZINE FROM SWEDEN'S ONLY INDEPENDENT DANCE COMPANY

DON'T, KISS .SKÅNES

Kärlek, jämlikhet och mänskliga motsägelser.
Love, equality and human contradictions.

32

I DETTA NUMMER / THIS ISSUE >>>

Indigo Flamingo

I gränslandet mellan fest, nattklubb
och föreställning.
*In the borderland between party,
nightclub and performance.*

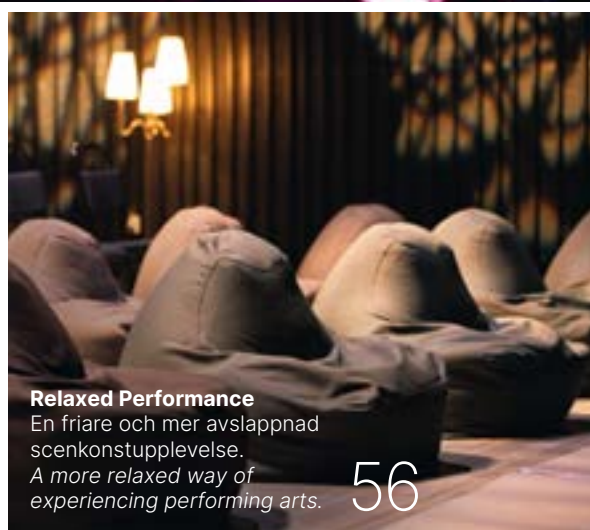
18

In Wind or Dust - Danae & Dionysios

Söker nya vägar.
Searching for new paths.

14

Relaxed Performance

En friare och mer avslappnad
scenkonstupplevelse.
*A more relaxed way of
experiencing performing arts.*

56

Drömmen om ett dansliv Dreaming of a life in dance.

64

6 – MAKT SPEL / POWERPLAY

Duetten blir en kamp mellan två.
The duet becomes a battle.

26 – Carl Knif – Aniara: "Rörelser och
vacker poesi mitt i den mörka berättelsen"

*Carl Knif – Aniara: 'Movement and beautiful
poetry in the midst of the dark story.'*

72 – DANSLÖRDAG / DANCE SATURDAY

Barn- och familjeföreställningar
varje månad. *Performances for children and
families every month.*

FÖRSTÄRKANDE KONSTFORM MED GLOBAL PÅVERKAN

AN EMPOWERING ART FORM WITH GLOBAL REPERCUSSIONS

► SWE

En ny typ av intelligens och empati uppstår när vi tänker tillsammans. Precis som så många andra händelser i livet, görs också dansupplevelser bäst i grupp. Den samtida dansen kräver inte att du ska samla argument, förklaringar eller försvar, men verket växer ofta och får fler dimensioner om du pratar om upplevelsen med andra efteråt. Upplevelsen får också vara intim och personlig, den kan hjälpa oss att klara av utmaningarna i dagens komplexa vardag.

Jag tänker att dansen bidrar till ett meningsfullt, hållbart och produktivt liv. Fördelarna med dans är inte enbart individuella, utan också kollektiva. Skånes Dansteater har en stark miljöprofil, vilket återigen syns i årets utbud och det långsiktiga, outtröttliga arbetet med social hållbarhet bidrar till välfärden. 2024 är ett spännande år med Europe Beyond Access och Viaductus som tongivande projekt. Vi presenterar utmanande koncept och hoppas att många hittar till våra evenemang.

Jag drömmer om en dansteater som är en öppen plats för spontan kompetensöverföring. Jag vill "slå upp" portarna och välkomna publiken, deltagarna, branschen och näringslivet till Västra Hamnen. Skånes Dansteater vill också träffa människor på andra platser och turnerar flitigt både till teatrar och till oväntade platser utomhus. Årets

repertoar har både spets och bredd, de tvärssektoriella samarbetena är internationellt uppmärksammade och vi vill gärna skapa tillsammans med dig i en kultur som bygger på dialog. Allt som vi erbjuder är inte för alla, men alla ska kunna hitta något i vårt utbud.

Vad sägs om att under året uppleva någon av, eller alla, våra Danslördagar tillsammans med familjen? Eller varför inte prova något garanterat minnesvärt och dela scenen med oss i *Don't, Kiss .Skånes* eller var med och påverka innehållet i *Indigo Flamingo*. Sommarens storsatsning *Domino* sprider god stämning och glädje utan att du själv behöver delta, men erbjuder goda möjligheter till fest. *Common Ground* utmanar och hänför med sitt ultrafysiska uttryck och *Aniara* stimulerar nerverna med koreograferad poesi. *In Wind or Dust* inspirerar på de allra minsta scenerna och *The Dropouts* ger ansiktsmusklerna en omgång med skattattack och ett konstant leende. Vi toppar programmet med gästspel, workshoppar, samtal och trevlig samvaro.

Det är tredje året i rad vi väljer att presentera årets repertoar med hjälp av detta magasin. Sidorna är fyllda med intressanta intervjuer och vackra bilder och erbjuder en möjlighet till fördjupning under hela året. För speldatum och -platser samt för att lära känna våra spektakulära konstnärer ytterligare hänvisar jag dig till hemsidan www.skandesdansteater.se. Vi finns givetvis också på Facebook, Instagram, LinkedIn, Youtube och Vimeo för dagsfärs information och inspiration.

Kom och skapa mening tillsammans med oss!

► ENG

A new type of intelligence and empathy arises when we put our heads together. As with so many other things in life, dance is best experienced with others. Contemporary dance does not require arguments, explanations or defences, but the work often grows and gains more dimensions if you discuss it with others afterwards. It can be an intimate and personal experience, and help us cope with the challenges of our complex daily lives.

I see dance as a contribution to a meaningful, sustainable and productive life. The benefits of dance are not only individual, but also collective. Skånes Dansteater has a strong environmental commitment, which is once more demonstrated by this year's programme and relentless, long-term work for social sustainability. 2024 will be an exciting year, with the projects Europe Beyond Access and Viaductus setting the tone. We present challenging concepts and hope that many of you will find your way to our events.

My dream is a dance theatre as an open forum for the spontaneous sharing of skills. I want to 'fling the doors open' and welcome our audience, participants, the arts and business sectors to Västra Hamnen. Skånes Dansteater also wants to meet people in other places and tours frequently to theatres and unexpected outdoor venues. This year's repertoire is both narrow and wide, with internationally acknowledged interdisciplinary collaborations, and we want to create it in a dialogue with you. Not everything we offer is for everyone, but everyone should be able to find something in our programme.

How about joining us for one – or all – of our Dance Saturdays with your family? Or why not try a truly memorable experience, by sharing the stage with us in *Don't, Kiss .Skånes*, or changing the contents of *Indigo Flamingo*. This summer's major initiative, *Domino*, spreads good vibes and happiness without audience participation, but offers great potential for a party spirit. *Common Ground* challenges and enraptures with its ultra-physical style, and *Aniara* stimulates the senses with choreographed poetry. *In Wind or Dust* inspires on the smallest of stages, and *The Dropouts* gives our facial muscles a thorough workout, broad smiles and fits of laughter. To top it all off we have guest performances, workshops, discussions and friendly get-togethers.

This is the third consecutive year we have presented the year's repertoire in magazine form. The pages are packed with interesting interviews and beautiful pictures, so you can read about our activities all year. For times and places, and to learn more about our spectacular artists, we suggest you visit our website, www.skandesdansteater.se. You will also find us on Facebook, Instagram, LinkedIn, YouTube and Vimeo, where we post the latest information and inspiration.

Come and create meaning with us!

M A K T S P E L

► SWE

Anouk van Dijk är verksam i den tuffa änden av den samtida dansens spektrum. Hon är djärv i både koncept och teknik – det framgår av hennes internationellt erkända verk *Common Ground*, som kommer till Skånes Dansteater i februari 2024.

Anouk van Dijk har beskrivit *Common Ground* som "en Svansjön för den samtida dansaren". Jämförelsen bygger på den uthållighet, känslomässiga räckvidd och kompetens som krävs, inte de vackert putsade fjädrarna och estetiska linjerna. Det är en skoningslös duett för en manlig och en kvinnlig dansare i ett gemensamt rum – den gemensamma mark (*Common Ground*) som sätter fokus på den inneboende komplexitet som följer med partnerskap och den tillit som behövs i en ständigt föränderlig jämvikt.

Common Ground är stram, bara två dansare och ett vitt golv. Skånes Dansteaters konstnärliga ledare Mira Helenius Martinsson som valde verket säger att "det går rakt in i mörgen på dansarna". van Dijk förklarade att innan hon skapade stycket – som uruppfördes i april 2018 på Chunky Move Studio Theatre i Melbourne – hade hon ägnat sig åt tekniskt utmanande verk.

"Jag hade gjort riktigt komplicerade verk med livevideo som interagerade med scen och ljud, med ljus och naturinslag, och jag kände att jag måste göra något enkelt. Jag ville bara vara i studion med dansarna och titta på danskonsten. Jag ville bara återvända till formen."

6

I det 62 minuter långa stycket får dansgolvet ett eget liv när den koreografiska duellen speglar stämningen i växlande ljus. van Dijk var full av lovord för ljussättarna hon arbetat med i Australien:

"Utbildningen för ljussättare – och även ljudsättare – är på en helt annan nivå än jag är van vid på andra ställen." Australiska Paul Jackson är ljussättare för *Common Ground* och har skapat en ljussättning som får dansmattan att glöda intensivt som en juvel. Mot slutet av stycket blir mattan central i handlingen i ett ögonblick när allt ställs på ända. Men inga spoilers!

van Dijk berättar:

"Styckets stränga form med en nedtonad tävlan mellan två personer inspirerades av politiska spänningar på den tiden. Trumps och Clintons valkampanjer med sina respektive symboler. Handskakningen mellan världsledare som slagfält i miniatyr. Du inser att makt är ett skådespel som är konstruerat, och det tog mig ända tillbaka till Ludvig XIV och maktens ritualer. Dansgolvet i sig har ritualer, så politikens och dansens arenor har ett slags subtilt maktspel gemensamt. Det finns också ett maktspel mellan man och kvinna."

Jag frågade om hon tänkt på att vidareutveckla det – den samtida dansen är ju bekvämt genusflexibel – och låta sätta upp verket med samkönade par?

Anouk blev inte svaret skyldigt:

"Det skulle bli ett helt annat stycke, och nej, det skulle jag inte vilja. Jag tror att det psykologiskt sett skulle bli mindre intressant att uppleva. Intressant nog har det satts upp med ett par där mannen var kortare än kvinnan och de förvandlades till genusflexibla tvillingar. Båda hade rakade huvuden när de dansade och ibland kunde man inte se vem som var vem. Så det kom att handla helt och hållet om genusflexibilitet, snarare än om manlig och kvinnlig makt. Med Tara och Richard däremot (originaldansarna) är det fortfarande en man och en kvinna. Men det finns ögonblick när det inte spelar någon roll och också stunder när man verkligen känner skillnaden mellan manlig och kvinnlig makt. Då kan vi som publik titta in i

TEXT: MAGGIE FOYER
POSTERFOTO: HÅKAN LARSSON
DANSARE: KAT NAKUI, SIMONE FREDERICK SCACCHETTI
PORTRÄTTFOTO: SOPHIE HÅKANSSON

verket och dessutom fundera lite kring våra förutfattade meningar om mans- och kvinnorollen!"

"Med dansarna på Skånes Dansteater blir det helt annorlunda, för de är helt olika dansare. I Malmö lär sig fyra dansare stycket och delas upp i två ensembler. Vi hade workshoppar för att hitta rätt kombination och göra berättelsen så fysiskt mångbottnad som möjligt."

Mira Helenius Martinsson påpekade att det som först tilltalade henne med stycket var utmaningen det ställde dansarna inför, som "något att djupdyka i".

Anouk van Dijk är unik såtillvida att hon utformat en teknik med vars hjälp dansarna kan röra sig med en flytande skönhet som jag trodde att bara min katt var kapabel till. De är dessutom brutalt fysiska och överlämnar sig helt åt rörelsen, med enastående mod och självförtroende. Metoden kallas countertechnique (motteknik) och flyttar mittpunkten från dess sedvanliga plats i bäckenbotten och balanserar kroppen genom tredimensionella, dynamiska motriktningar. Van Dijk utvecklade verktygen för metoden utifrån sin och dansarnas kroppar, för att fylla de specifika behoven i hennes koreografi.

Gnistan till att skapa en ny träningsmetod var något som alla dansare har upplevt, nämligen att vakna på morgonen efter en krävande föreställning eller ett särskilt tufft rep. Hon förklarade:

"Kroppen känns som ett vrak, man försöker värma upp och det är jättejobbigt. Jag tror man underskattar hur svårt det är för dansare att göra det här dag efter dag. Jag tog fram countertechnique för jag älskar att dansa och jag hatar den där processen. Men nu har jag ett system för att lösa det så jag kan värma upp, öva och vara helt trygg. Kroppen är inget som man bara knäpper på och så funkas maskinen. Jobbet är annorlunda varje dag och hur det påverkar kropp och själ är också annorlunda. Jag hittade de övningar som fungerar för mig och mina dansare, sedan började jag undersöka de underliggande rörelseprinciperna för att skapa en kunskapsmassa som förenar det kroppsliga och själsliga. Jag lär mig ständigt hur jag ska dansa själv av att undervisa i dans."

Anouk van Dijk är en av Nederländernas främsta koreografer. 2012 tilldelades hon den prestigefyllda Guldsvanen för sina enastående konstnärliga och akademiska insatser för dansen i sitt hemland. Hon gick ut från Rotterdams dansakademi 1985 och håller kvar vid ett livslångt utforskande av dansen och människokroppen. I över ett decennium uppträdde hon med olika danskompanier, bland annat Amanda Miller's Pretty Ugly Dance Company, innan hon ägnade sig helt åt att skapa och uppföra sina egna verk. 2012 flyttade hon till Australien där hon var konstnärlig ledare för det samtida danskompaniet Chunky Move till 2019, skapade 13 helaftonsverk och turnerade. Idag skapar Anouk verk internationellt och återvänder själv till scenen i februari, efter mer än ett årtionde.

PHOTO: HÅKAN LARSSON

POWER PLAY

10

► ENG

Anouk van Dijk operates at the tough end of the contemporary dance spectrum. She is daring both in concepts and in technique, as is evident in her internationally acclaimed work, *Common Ground*, which comes to Skånes Dansteater in February 2024.

Anouk van Dijk describe *Common Ground* as ‘a Swan Lake for the contemporary dancer’. Here the comparison is in the required stamina, emotional range and skill set rather than beautifully groomed

feathers and aesthetic lines. It’s a gruelling duet for a male and a female dancer in a shared space – the common ground which draws focus to the inherent complexity that partnerships bring and the need for trust in a constantly changing equilibrium.

Common Ground is austere, just two dancers and a white floor. Skånes Dansteater’s Artistic Director, Mira Helenius Martinsson, who chose the work, says it ‘gets to the bare bones of the artists.’ Van Dijk explained

that prior to creating this work, which premiered in April 2018 at the Chunky Move Studio Theatre in Melbourne, she had been doing technically challenging works.

‘I’d been making really complicated works with live video interaction between set and sound, between light and natural elements, and I felt the need to do something simple. I just wanted to be in the studio with the dancers and look at the art of dance. I just needed to go back to the form.’

Over the 62 minutes of the work, the dance floor takes on a life of its own as the choreographic duel mirrors the mood in shifting lights. Van Dijk had high praise for the light designers she worked with in Australia: ‘The training of light designers, and also sound, is on another level from what I’m used to in other places.’ Australian Paul Jackson is the light designer for *Common Ground* and creates light settings that make the dance mat glow with jewel-like intensity. Towards the end of the work the mat becomes central to the

action in a game changing moment. But no spoilers here!

Van Dijk says: ‘The form of the piece – sparse with subdued competition between two people – was inspired by political tensions at the time. The Trump–Clinton campaign and the symbols involved. Handshakes between world leaders as miniature battlefields. You realise that power is a spectacle that is constructed, and this took me all the way back to Louis XIV and the rituals of power. The dance floor in itself has rituals,

so the political and the dance arena come together in this kind of subtle power play. There is also the power play between man and woman.’

I asked if she’d considered taking it further, as contemporary dance is comfortably gender fluid, and have the work performed by same sex couples?

Anouk came back instantly: ‘It would be a very different piece and no, I wouldn’t want that. I think the psychology involved would be less

'TEACHING DANCE EDUCATES ME OVER AND OVER AGAIN HOW TO DANCE MYSELF.'

interesting to follow. Interestingly it has been performed by a couple where the male was shorter than the female and they became gender fluid twins. They both had shaved heads when they were performing it and at some point you couldn't see who was who. So it became all about fluidity rather than about masculine and feminine power. Whereas with Tara and Richard, (the original couple), it's still a man and a woman, but there are moments that it doesn't matter and also moments that you really feel the distinction between masculine and feminine power. Then we as an audience can look into the work and also reflect a little bit on our biased opinion about the role of men or our biased opinion about the role of women!

'With the Skånes Dansteater dancers it will be very different because they're very different dancers. In Malmö four dancers are learning the piece, and are divided into two casts. We had workshops to find the right combination so that the narrative is physically as layered as we can get it.'

Martinson noted that she was first attracted to the piece by the challenge it afforded the dancers as, 'something to deep dive into.'

Anouk van Dijk is exceptional in having devised a technique which enables her dancers to move with the fluidity and grace I thought only my cat was capable of. They are also fiercely physical, giving themselves totally to the movement with extraordinary courage and confidence. Named Countertechnique, the method shifts the centre from the traditional pelvic core and works to balance the body through three-dimensional counter-directions in a dynamic manner. Van Dijk built the tool kit for this method on her own body and her dancers, for the specific needs of her choreography.

The spur to create a new way of training was that moment well known to all dancers when you wake up the morning after a demanding performance or a particularly tough rehearsal. She explained: 'Your body feels like a wreck, you try to warm up and it's a real ordeal. I think it's been underestimated how difficult it is for a dancer to do this day after day. I developed Countertechnique because I love dancing and I hate that process. But now I have a system to solve it so I can warm up, train and be completely safe. Your body is not something you switch on and the machine works. Your work is different every day and how it affects your body and mind is also different. I found the exercises that worked for me and my dancers, then I started to look into the underlying movement principles to create a body of knowledge that connects the body-mind working. Teaching dance educates me over and over again how to dance myself.'

Anouk van Dijk is one of the Nederland's top choreographers. In 2012 she was awarded the prestigious Golden Swan for her outstanding artistic and academic contributions to dance in her homeland. She graduated from the Rotterdam Dance Academy in 1985 and remains a lifelong explorer of dance and the human body. She performed for over a decade with companies such as Amanda Miller's Pretty Ugly Dance Company before dedicating herself to creating and performing her own work. In 2012 she moved to Australia to take the post of Artistic Director of contemporary dance company Chunky Move, a post she held until 2019, creating 13 full-evening works and touring extensively. Currently Anouk creates works internationally and, after an absence of more than a decade returns to the stage herself in February.

PHOTO: SOPHIE HÅKANSSON

COMMON GROUND

LITEN SKALA, STOR POTENTIAL

► SWE

In Wind or Dust (I blåst och damm) handlar om att förmedla dans-teaterns glädje till publikgrupper som kanske inte redan vet hur fantastisk den upplevelsen är. Koreograferna Danae & Dionysios är som klippt och skuren för uppgiften.

"De är koreografer som gillar små rum i allmänhet och skapar fysiskt intressanta verk på den sortens platser", berättar Mira Helenius Martinsson som beställt verket av dem. "En del av de skånska scenerna är bara fem-sex meter djupa. Där kan du inte sätta upp ett gammalt verk, du måste skapa något nytt. Och de har förmågan att skapa visuell magi. Miljöfrågor är också viktiga och om folk känner sig uppmuntrade till förändring när de går hem från teatern så är det ju bra."

Danae & Dionysios är koreografer i balans med sin miljö. De bor i Grekland där de turnerar mellan byarna och uppträder utomhus. Danae berättade om landskapets kärvhet och havets lugn medan Dionysios betonade de unika årstidsförändringarna och sommarvärmerna. Deras skapande kretsar kring förhållandet mellan människa och natur – insikten att människor, djur och natur inte är åtskilda utan nära förbundna med varandra.

"Om du kopplar ihop allting öppnas dörrar som hjälper dig att få kontakt med ditt omedvetna."

"Miljön är en viktig del av vår inspiration. Det finns ett bredare samtal om konst och aktivism, men vi ser oss inte som konstaktivister. Vi ser oss som personer som är djupt påverkade av naturens element. Allt som kommer från roten av vår existens kan i slutändan bli en del av en produktion. Därför är vi till exempel influerade av konstutövare som Kawa Niangji. Vi inspireras av hur han använder naturen och naturegenskaper i sin poesi. Han är miljöaktivist, men det är hans dikter

som är vår verkliga inspiration." Koreograferna har valt att inte använda någon dramaturg till det här verket: "Styckets dramaturgi utgörs av rörelsens kvalitet. Rörelser i sig kan naturligtvis vara vackra, men för oss måste det finnas ett bakomliggande syfte. Vi studerar Kawa Niangjis poesi, vi går på djupet i orden och hittar en massa rörelser i hans dikter och många bilder. Sedan föreställer vi oss dem med riktiga dansare, som rörlig bild. Mötespunkten är med dansarna, för det är deras personlighet och karaktär som formar själva rörelsen. Vi kommer inte till studion med en exakt estetik med förutfattade beslut och alla svar. Vi vill påverkas och inspireras av dansarna. För den här uppsättningen försöker vi utmana oss själva och söka nya vägar."

De senaste åren har paret tränat brasiliansk jiu-jitsu.

"Det är en kampsport så den skiljer sig rejält från hur vi rör oss som dansare, och inte minst som par, och det låter vi oss påverkas av. Vi tycker att kroppen är det ärligaste verktyg vi har, och ett som verkligen kan skapa mellanmänsklig kontakt. Ju djupare vi går in i kroppen, desto ärligare blir vi. Vi gillar också att vara fysiska, men det måste ha ett syfte."

I uppsättningen samarbetar Danae & Dionysios med tidigare samarbetspartner.

"Våra kompositörer är Aaron Martin från USA och Dag Rosenqvist från Köpenhamn som bor i Göteborg – båda är fantastiska. Ibland har vi lyxen att få höra musiken i förväg så att vi kan arbeta med den. Fast i den här uppsättningen vill vi som sagt hålla oss öppna tills vi är i studion och arbetar med dansarna. Planen är att ha ett album med tio spår, tio ljudatmosfärer som vi kan arbeta med i studion. Där har vi möjlighet att säga 'okej, den där behöver vi bara några sekunder av, men den här vill vi bygga ut och göra mer innehållsrik'. På så sätt är vi så fria som möjligt och inget styr vart vi måste gå."

Ensemblen på Skånes Dansteater är van att arbeta med olika koreografer och Danae & Dionysios inspireras även av kultur- och idéutbytet.

"Vi har ett papper fullt med alternativ och verktyg. Men vi kan också tänka oss att slänga papperet och skriva ett nytt. Vi vill skapa något som är inspirerat av alla, låta varje dansare ha en egen liten del i det så det känns speciellt för dem. Det är en av de saker vi eftersträvar, för när de tar stycket på turné måste de känna att stycket är deras också. En horisontell relation mellan konstnärer är viktigt, men stycket är alltid överordnat. Alla är på samma nivå och gör sitt bästa för stycket."

Jag frågade om deras koreografiska process: Finns det rum för improvisation?

"Ja. Det som oftast händer i våra stycken är att vi improviserar och pratar en massa i början. När vi satt materialet gillar vi att verkligen gå på djupet med det också. Det kommer att finnas vissa delar som är improviserade, men det inrepeterade materialet vill vi ska vara mycket exakt."

Småskaliga turnéer är en central sida av projektet och något som är mycket viktigt för koreograferna.

"Vi anser att dans inte bara är till för en elitpublik utan alltid ska vara lättillgänglig. När Mira berättade för oss om turnén och de okonventionella spelplatserna öppnades en massa möjligheter. Självklart innebär det också begränsningar. Men för oss är det väldigt viktigt att nå grupper som inte har någon lyxig jätteteater och tillfällen att se dans varje vecka."

Projektet är löftesrikt: ett skraddarsytt verk och en världspremiär sätts upp på några av Skånes allra minsta scener. Det kommer att innebära nya utmaningar – och det blir spännande att upptäcka nya sätt att se vår naturliga omvärld genom dansarnas kroppar.

TEXT: MAGGIE FOYER
PHOTOS: KELLINA DIMITRIADI

► ENG

In *Wind or Dust* is about taking the joy of dance theatre out to audiences, some of whom may not yet know how much they will enjoy the experience. Choreographers Danae & Dionysios are the people with the right skill set to make this happen.

'They are choreographers attracted to small spaces as a default and they create physically interesting work in that kind of space,' says Mira Helenius Martinson who commissioned the work. 'Some of the stages in Skåne's communities are only 5 or 6 metres deep. Here you cannot translate an old work, you need to create something new, and they have the capacity to create visual magic. There is also the importance of environmental

saying, 'the quality of the movement will contain the dramaturgy of the piece. Of course, movement in itself can be beautiful, but for us there has to be a purpose behind it. We study the poetry of Kawa Niangji, we go deep into the words and find there is a lot of movement in his poems and many images. Then we imagine them with actual performers as moving images. The meeting point is with the dancer because their personalities and their characters will shape the movement itself. We don't go to the studio with a precise aesthetic, having made all the decisions and having all the answers. We want to be influenced and inspired by the dancers. For this production, we'll try to challenge ourselves and search for new paths.'

SMALL SCALE 3 BIG POTENTIAL

issues and if people can leave the theatre feeling encouraged to make a change, that is all for the good.'

Danae & Dionysios are choreographers in harmony with their environment. They live in Greece and have the opportunity to tour villages and perform outdoors. Danae spoke of the roughness of landscape and the calmness of the sea while Dionysios noted the unique quality of the changing seasons and the heat of the summer. At the heart of their creation is the relationship between people and the natural world; the understanding that humans, animals and nature are not separate but intimately related.

'If you link everything, it unlocks doors and helps you connect to your unconscious self. The environment is a major part of our source of inspiration. There is a wider conversation about art and activism, but we don't see ourselves as art activists. We see ourselves as people who are very deeply influenced by the elements. Anything that comes from the root of our being can become in the end a productive element. So, for example, we are influenced by artists like Kawa Niangji. We are inspired by the way he uses nature and natural features in his work. He is an environmental activist but it is his poetic approach that really inspires us.'

The choreographers have chosen not to use a dramaturge for this work

In the last few years, the couple have been training in Brazilian ju-jitsu. 'It's a martial art so it's very different from the way we move as dancers, especially in partnering, and we will let this influence us. We believe that the body is the most honest tool we have and one that can really connect with people. The deeper we go into the body, the more honest we become. We also enjoy being physical, but it must have a purpose.

For this production, Danae & Dionysios are working with former collaborators. 'Our composers are Aaron Martin from the United States and Dag Rosenqvist from Copenhagen who lives in Gothenburg, two beautiful composers. Sometimes we have the luxury of hearing the score beforehand and being able to work on it. But again, for this production, we want to stay open until we are in the studio working with the dancers. Our plan is to have an album of ten tracks, ten sound atmospheres, and work on them when we are in the studio. Then there will be space to say, okay, this one we just need for a few seconds, but this one we want to extend and bring more elements to it. In that way we can stay as free as possible with nothing dictating where we need to go.'

The Skånes Dansteater ensemble are used to working with a variety of choreographers and Danae & Dionysios are also inspired by the exchange of cultures and ideas.

'We have a paper full of options and tools. But we are ready also to throw this paper away and create a new one. We want to create something that is inspired by everybody, to let each dancer have a little piece of their own in it so they can feel special about it. That's one of the things that we will try to pursue because when they take the work on tour, they must feel it is their work as well. A horizontal relationship between artists is very important, but the piece is always above all. Everybody is at the same level and trying their best to serve the piece.'

I asked about their choreographic process, was there space for improvisation?

'Yes, what usually happens in our pieces is that in the beginning we improvise a lot, and we talk a lot. When we've set the material, we really enjoy going very deep into it as well. There will be some sections that are improvised, but the set material, we want it to be very precise.' Small-scale touring is an essential aspect of this project, something of great importance to the choreographers. 'We think that dance is not just for an elite audience and that it should always be approachable. When Mira told us about this tour and the unconventional spaces, it opened up many possibilities. Of course, it has restrictions as well, but for us, it's very important to reach communities that don't have the luxury of a big theatre and the possibility of seeing dance every week.'

This project, bringing a tailor-made work and a world premiere, to some of the smallest venues in Skåne, is full of promise. There will be new challenges to face and the excitement of discovering new ways of seeing our natural world through the bodies of the dancers.

► SWE

18

I samband med Malmö Pride 2024 slår Skånes Dansteater upp portarna för *Indigo Flamingo* – en fabulös, färgsprakande och överraskande upplevelse i gränslandet mellan fest, nattklubb och föreställning. Tor Billgren samtalar med den walesiske koreografen Gwyn Emberton om hans tankar kring verket – och publikens roll.

"Jag kom till Malmö i samband med att min man fick jobb i stan alldeles i början av pandemin. Självt började jag jobba för Skånes Dansteater, och gav grupplektioner via Zoom. Det var svårt att få till fysiska möten inom dansvärlden då, eftersom scener och andra rum var stängda, så det första sammanhanget jag blev en del av i Malmö var hbtqia+-communityt. Jag engagerade mig i World Pride, som skulle äga rum i Malmö och Köpenhamn 2021 och slogs av pandemins förödande effekt på stadens queera rum och mötesplatser. Det fick mig att tänka på hur viktiga de här rummen är. Och vi har ännu inte riktigt lyckats återknyta kontakten med varandra."

***Indigo Flamingo* har sina rötter i ett communityprojekt. Vad innebär det?**

"Det är ett projekt som skapas med, av och för hbtqia+-communityt och kommer att bli som en hyllning till den världen. Det är viktigt att den här typen av projekt grundar sig i deltagarna. Så för mig var det naturligt att kombinera två sammanhang som jag ingår i: hbtqia+-världen och dansvärlden. Projektet sträcker sig över ett år och i den inledande fasen har vi etablerat ett samarbete med Malmö Pride, och inbjudit till samtal och workshoppar om fusion ballet dance, voguing och waacking med lokala queer dansare."

Vi vänder oss också till de äldre medlemmarna av communityt, och fokuserar då på saker som stadens historiska mötesplatser. Vad fanns det till exempel för gayklubbar på sjuttioalet? Vilka historier minns de som var med på den tiden och vad vill de dela med sig av? Vi försöker samla så många olika berättelser, erfarenheter och upplevelser

TEXT: TOR BILLGREN
FOTO: ASA SJÖSTRÖM

DANSARE: TOMÁŠ ČERVINKA, KIT BROWN
LOGO: KENNETH LARSEN

INDIGO FLAMINGO

EN FABULÖS, FÄRGSPRAKANDE ÖVERRASKNING

som möjligt, och i slutet av projektet kommer vi att gå in i studion och börja forma föreställningens värld och rörelser utifrån det här materialet. En av idéerna med det färdiga verket är att publiken ska spela en aktiv roll. Denna typ av interaktion är något som jag har jobbat med mycket. Under de senaste 5 åren har jag utvecklat olika metoder för att på ett försiktigt och lyhört sätt uppmuntra publiken att delta. Nu ser jag i ditt ansikte att du blir förfärad av detta att du förväntas dansa och interagera."

Ja, det är min största skräck att bli uppdragen på en scen.

"Men grejen är att vi alla befinner oss i rummet tillsammans. Jag och dansarna har många verktyg i bakfickan för att inte bara skapa ett tryggt rum, utan en rolig och överraskande upplevelse. Det finns ingen förväntan på att man MÅSTE delta. Vissa kommer absolut att vilja stå längst fram i mitten, medan andra hellre tar ett steg tillbaka och betraktar – och det är helt OK. Men enligt min erfarenhet kommer även de i slutet av föreställningen åtminstone att röra lite på fötterna. Oavsett om de är aktiva i rummet eller ej, blir de en del av berättelsen. Vi vill skapa ett rum som del i Pridefestivalen, ett öppet hus. Gränserna mellan föreställning, fest och sammankomst ska vara utsuddade. Kanske publiken inte ens förstår att det faktiskt pågår en föreställning."

Vad är det som lockar dig med publikinteraktion?

"Under åren har jag mer och mer frågat mig 'Vad är danspublikens roll?', 'Vad har besökarna fått med sig för upplevelse?', 'Finns den bara i deras huvuden?' Och så har jag frågat mig hur vi kan vända på det där, hur vi kan få publiken att uppleva föreställningen genom sina kroppar. Det handlar också om att möta publikens ändrade vanor och preferenser efter pandemin. Vår verksamhet har fått mycket konkurrens från tv-serier och sociala medier, och det har märkts på publiksiffrorna. Vi har blivit ett allt mer stillasittande folk, och nu kommer utvecklingen inom AI förmodligen att binda oss ännu mer vid våra stolar och soffor. Därför borde vi som scenkonstnärer kunna erbjuda något annat än ännu mer stillasittande. Behovet av att anknyta till vår fysiska dimension och vår mänsklighet genom våra kroppar kommer att bli allt större. Jag tror att dagens och framtidens publik kommer att vilja ha mer än att bara betrakta det som sker på scenen."

Hur kommer föreställningen att låta?

"Jag kommer att arbeta med artisten, dansaren, dragkingen och DJ:n Sofia Södergård. Vi kommer att bestämma musiken tillsammans och hon kommer att vara DJ. Det kommer att vara låtar som på olika sätt relaterar till historierna vi berättar, så det blir mycket dansmusik från 1990- och 00-talet, men naturligtvis även Eurovision-låtar, eftersom vi befinner oss i Sverige."

Hbtqia+-communityt är ingen homogen grupp. Där finns många olika politiska uppfattningar och ibland motstridiga intressen. Hur kommer ni att förhålla er till det?

"Vi kan inte bortse från politiska frågor som kan komma upp och det är ett spännande tillfälle för mig som konstnär att utforska dem. Det är sånt som hjälper mig att forma publikens upplevelser. Men *Indigo Flamingo* ska inte handla om splittring, utan om att föra människor samman, genom att bygga ett rum där vi kan lyfta upp och fira varandra på oväntade och spännande sätt."

A FABULOUS DAZZLING SURPRISE

► ENG

In association with Malmö Pride 2024, Skånes Dansteater opens its doors to *Indigo Flamingo* – a fabulous, dazzling and surprising experience in the borderland between party, nightclub and performance. Tor Billgren talks to the Welsh choreographer Gwyn Emberton about the work – and the role of the audience.

‘I initially came to Malmö when my husband got a job here, which was just at the start of the pandemic. I began working with Skånes Dansteater teaching company classes on Zoom. It was so hard to meet the dance community with spaces either closed or really limited. So, my first proper meeting with a new community in Malmö was with the LGBTQIA+ community. I got involved in World Pride, which had been planned to take place in Malmö and Copenhagen in 2021 and was hit by the devastating effects of the pandemic on the city’s queer forums and meeting places. That made me realise how important those spaces are. And we still haven’t quite managed to reconnect with each other.’

***Indigo Flamingo* is rooted in community. What does that mean?**

‘It’s a project that’s created with, by and for the LGBTQIA+ community and will be like a tribute to that world. It’s vital that this kind of project is grounded in the participants. So, for me it was natural to combine two contexts in which I am involved: the LGBTQIA+ world and the dance world. The project will span the whole year. In the first phase we established a collaboration with Malmö Pride and invited people to discussions and had dance workshops on fusion ballet, voguing and Waacking with local queer dance artists.’

We also address older members of the community by focusing on subjects such as the city’s historical meeting places. Where were the gay clubs in the seventies, for instance? What stories that the people who were around remember and maybe want to share? We try to gather as many different stories and experiences as possible, and towards the end of the project we will step inside the studio to start shaping the performance and movements based on this material. One of the ideas behind the final production is that the audience will play an active part. This kind of interaction is something I’ve worked a lot with. For the past five years or so, I’ve developed methods to cautiously and sensitively encourage the audience

TEXT: TOR BILLGREN
PHOTO: ÅSA SJÖSTRÖM
DANCERS: TOMÁŠ ČERVINKA, KIT BROWN

to participate. Now, I can see by your face that you're terrified at the thought of being expected to dance and interact.'

Yes, one of my biggest fears is being dragged onto a stage.

'But the thing is that we're all in the room together. The dancers and I have many tools in our back pockets to not just create a safe space, but a really fun and surprising experience. There is no expectation that you HAVE TO participate. Some people will absolutely want to stand front and centre, while others prefer to take a step back and watch – and that's perfectly okay ... But in my experience, even they will at least have moved their feet a little by the end of the performance. Regardless of whether they are active in the space or not, they become part of the narrative. We want to create a space as part of the Pride Festival, an open house, to dissolve the border between performance, party and gathering. Maybe the audience won't even realise that this is actually a performance.'

What is it that draws you to audience interaction?

'Over the years, I've increasingly asked myself, "What role does dance audience play?", "What do visitors get out of the experience?", "Does it only exist in their heads?" And then, I asked myself how we can turn this around, how we can get the audience to experience the performance more bodily. It's also about addressing changes in audience habits and preferences after the pandemic. Our activities are under fierce competition from TV series and social media, as our audience numbers show. We've become increasingly sedentary, and now developments in AI will probably tie us down to our chairs and sofas even more. Therefore, we as performing artists need to offer something that isn't just more sitting down. The urge to reconnect to our physical dimension and our humanity through our bodies will grow stronger. I believe that audiences now and in the future want more than just to watch things happening on stage.'

What will the performance sound like?

'I will be working with performer, dance artist, drag king and DJ Sofia Södergård, and together we will be in charge of the music with her DJing. There will be tracks that relate in various ways to the stories we tell, so probably a lot of nineties and naughties dance music, but also Eurovision songs, of course – this is Sweden, after all.'

The LGBTQIA+ community is not a homogeneous group. It embraces many diverse political opinions and contradictory interests. How will you relate to that?

'We cannot ignore the political issues that may arise, and this is an exciting place for me as an artist to be in and explore from. This always helps me shape what an audience experiences, but *Indigo Flamingo* is about bringing people together rather than dividing them, by building a space that celebrates each other in unexpected and exciting ways.'

En koreografisk väv med text

Intervju med Carl Knif

► SWE

Hösten 2024 samarbetar Skånes Dansteater med Moomsteatern i en uppsättning baserad på Harry Martinsons versepos *Aniara*. Det blir en storlagen föreställning ackompanjerad av symfoniska ljudlandskap, med den finländske dansaren, koreografen och regissören Carl Knif vid rodret.

"Jag ser föreställningen som en utdragen ocean av tid med blixtnedslag av små skarpa scener mellan karaktärerna, säger Carl Knif. Men jag vill ha kvar nånting av Martinsons vackra språk, med alla de fantastiska namnen och benämningarna."

Goldonder! Gyrospinner och magnetriner! Mimaroben! Och *Aniara* – ett namn laddat med både skönhet och skräck. Harry Martinson publicerade sin bok 1956 och gav den undertiteln En revy om människan i tid och rum. Berättelsen handlar om hur Jorden efter en katastrof måste evakueras. *Aniara*, som är ett av flyktskeppen, tvingas göra en undanmanöver, och kommer permanent ur kurs. Färden fortsätter ut i evigheten och intet. Verket har inspirerat många andra konstnärer. 1959 kom Karl-Birger Blomdahls opera. 1988 gjorde Rolf Hepp en balettversion med musik av Ralph Lundsten. 2010 hade Andreas Kleerups musikalversion premiär i Stockholm. 2015 publicerades en seriebok tecknad av Knut Larsson. 2019 kom spelfilm av bland annat Hugo Lilja. Och i oktober 2024 har Carl Knifs dansversion premiär på Skånes Dansteater i Malmö.

"Jag kom först i kontakt med *Aniara* när en kompis visade ett klipp med en scen från Blomdahls opera, med helt fantastisk koreografi. Jag ser fortfarande en bild framför mig av en dansare i svart sextiotalsleotard, som gjorde väldigt abstrakta rörelser. Denna koreografi i kombination med musiken och det förhöjda uttrycket – det är sånt jag älskar och går igång på. Sedan läste jag boken, och det var nånting från de visuella minnena från operan, som vibrerade med texten när jag läste. Det känns som att det finns en koreografi inskriven i texten, det finns så mycket rörelser och vacker poesi mitt i den mörka berättelsen. Så jag kände att jag nån gång måste göra en dansföreställning av det här materialet."

Hur menar du att det finns en koreografi i texten?

"När jag läser texter söker jag alltid efter rörelser. Det kan handla om dynamiken mellan karaktärerna, eller mellan olika rum. Eller som i *Aniara*: Enorma rumsliga förskjutningar. Berättelsen handlar ju om en resa ut i det oändliga. Och om tiden och om karaktärerna som tampas med insikten att deras färd saknar mål, att det inte finns något hopp. Koreografin handlar om avstånden mellan personerna och deras situation. Den lilla rymdkapseln och den oändliga rymden."

Martinson har också skrivit in en massa dans i själva diktverket. Det finns till exempel en danshall inne i rymdskeppet. Karaktärerna Daisy Doody och Libidel med flera ägnar sig åt dans, och det förekommer en populär dans som kallas yurg. Vad symboliserar allt detta dansande ombord i *Aniara*?

"De ombordvarande dansar av olika anledningar. En del gör det som förströelse och underhållning, andra för att glömma. De hanterar sin prekära belägenhet på olika sätt. Vissa av karaktärerna ställer frågor till rymdskeppsdatorn Miman, som ger kryptiska och svårtolkade svar. Det finns också en kamp mellan besättningen, som vill upprätthålla ordningen i farkosten, och passagerarna, som befinner sig i ett slags inre kaos. Allt detta blir för mig dans och rörelser, och ger upphov till olika former av koreografier och scener. Och den inskrivna dansen är förstås tacksam att jobba med. Där finns också en absurditet som jag önskar kan ge upphov till humor i allt det dystra och dystopiska. Det kan bli en härlig kontrast."

Förhåller ni er abstrakt till berättelsen, eller kommer föreställningen följa och gestalta handlingen?

"För mig är det viktigt att det finns ett narrativ. Vi kan ju inte få med hela boken under de nittio minuter som föreställningen pågår, men det kommer att finnas en båge från början till slut. Delar av texten kommer att vara konkret närvarande i form av recitationer och talkörer, men jag hoppas också att rörelserna ska återge Martinsons poesi. Det blir en koreografisk väv med text."

TEXT: TOR BILLGREN
PORTRÄTTFOTO: THOMAS ZAMOLO
POSTERFOTO: JOHAN SUNDELL
I BILD: HANNA NUSSBAUMER, JURE GOSTINČAR
(SKÅNES DANSTEATER)
JOHANNA FRIBERG (MOOMSTEATERN)

ANIARA

Moomsteatern är ett teaterkompani bestående av normbrytande skådespelare med och utan funktionsvariationer. Berätta om det samarbetet.

"När jag gjorde min första produktion för Skånes Dansteater 2022, *Vinterresa*, frågade den konstnärliga ledaren Mira Helenius Martinsson om jag ville regissera och koreografera en föreställning som skulle bygga på ett samarbete mellan Skånes Dansteater och Moomsteatern. Detta bottnar i att jag under flera år har jobbat med Duvteatern i Helsingfors, som jobbar på ett liknande sätt som Moomsteatern. Enda skillnaden är att Duvteaterns skådespelare inte är fast anställda. De jobbar för att genom konsten skapa möten mellan samhället i stort och dessa minoriteter, och för att synliggöra de här personernas historia på olika sätt."

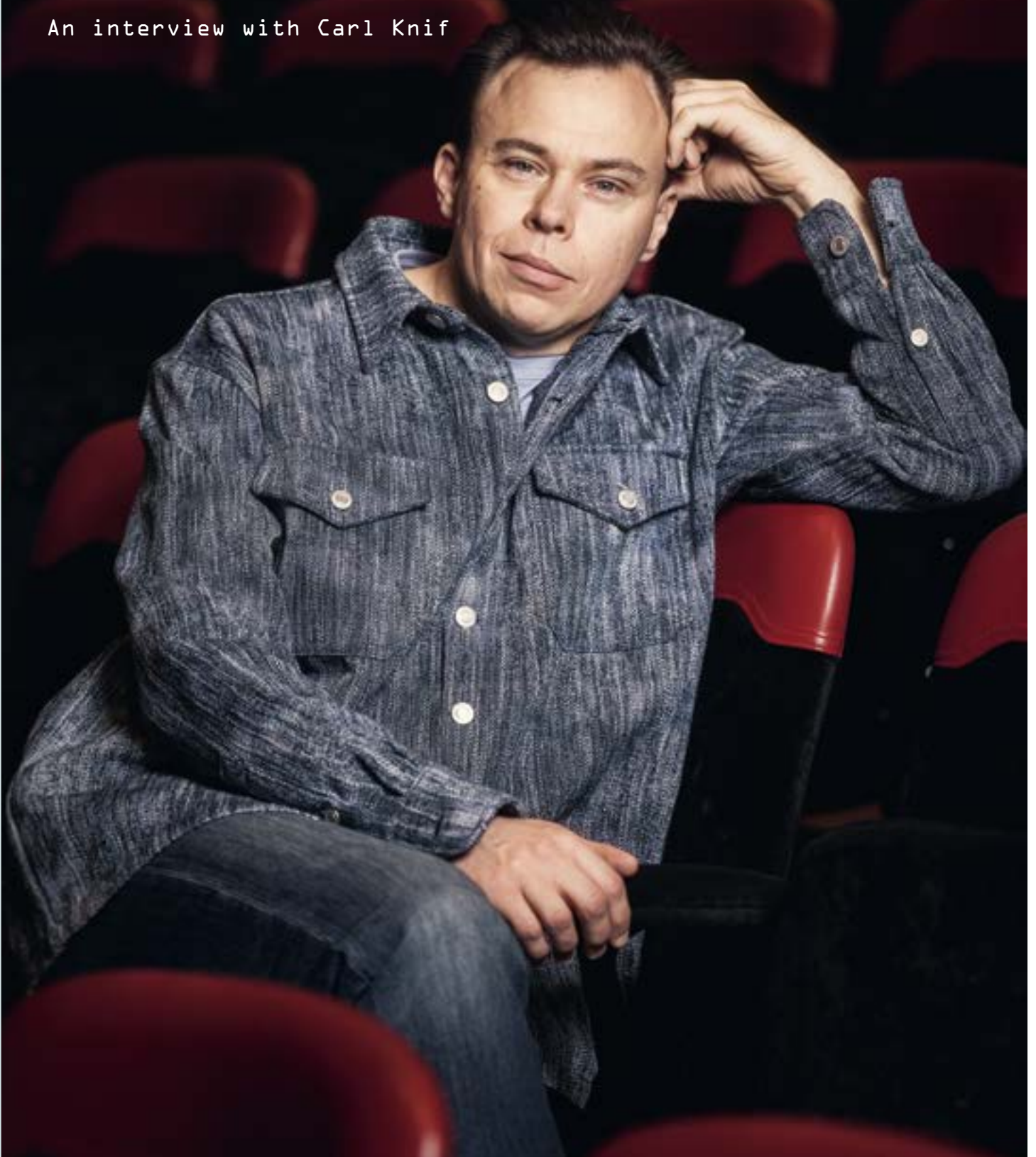
Varför känns det angeläget att göra *Aniara* just nu?

"Vi befinner oss i en tid av existentiell ångest inför en ekokatastrof, och detta finns det förstås mycket av i Martinsons text. Det både inspirerar och skrämmer mig. Men jag vill också kunna presentera något som inte bara ökar på ångesten. Något som kan skapa distans till frågan eller ge en slags ton som vi inte redan har. Det kanske låter megalomaniskt, men det är det jag hoppas på."

2024

A CHOREOGRAPHIC TAPESTRY WITH WORDS

An interview with Carl Knif

TEXT: TOR BILLGREN
 PHOTO: THOMAS ZAMOLO

► ENG

In autumn 2024, Skånes Dansteater will collaborate with Moomsteatern on a production based on Harry Martinson's epic poem *Aniara*. This will be a monumental performance accompanied by symphonic soundscapes, with the Finnish dancer, choreographer and director Carl Knif at the helm.

'I see this production as an expanded ocean of time with flashes of small, sharp scenes between the characters,' says Carl Knif. 'But I want to keep elements of Martinson's exquisite poetry, with all the fantastic names and words.'

Goldonder! Gyrospinnere and magnettrines! The Mimarobe! And *Aniara* – a name laden with both beauty and fear. Harry Martinson published his book in 1956 and subtitled it *A Review of Man in Time and Space*. It tells the story of how Earth has to be evacuated after a catastrophe. *Aniara*, one of the escape vessels, is forced to make a manoeuvre to avoid a collision and is permanently set off course. The voyage continues, into eternity and nothingness. The work has inspired many other artists. Karl-Birger Blomdahl's opera came in 1959. In 1988, Rolf Hepp presented a ballet version with music by Ralph Lundsten. In 2010, Andreas Kleerup's musical version premiered in Stockholm. A graphic novel by the artist Knut Larsson was published in 2015. In 2019, a movie was released, starring Hugo Lilja. And October 2024 will see the premiere of Carl Knif's dance version at Skånes Dansteater in Malmö.

'My first contact with *Aniara* was when a friend showed a clip of a scene from Blomdahl's opera, with an absolutely fantastic choreography. I can still see an image of a dancer in a black 1960s leotard, doing very abstract movements. That choreography, together with the music and the heightened expression – that's the kind of thing I love and get inspired by. Then I read the book, and something from my visual memories of the opera vibrated in the text as I read it. It's as if there's a choreography written into the text, there's so much movement and beautiful poetry in the midst of that dark story. So I felt that some time I just had to create a dance performance with that material.'

Can you explain how the choreography is in the text?

'When I read, I always look for movement. It can be the dynamic between the characters, or between different spaces. Or, like in *Aniara*, enormous spatial displacements. The narrative is about a voyage into infinity. And about time, and the characters who are struggling with the realisation that their journey has no destination, that there is no hope. The choreography is about distances between people and their situation. That tiny capsule and endless space.'

Martinson also wrote a lot of dance into the actual poem. For instance, there's a dance hall inside the space ship. The characters Daisy Doody and Libidel and others go dancing, and there's a popular dance called yurg. What does all that dancing on board *Aniara* represent?

'The people on the vessel have different reasons for dancing. Some do it as a pastime and entertainment, others to forget. They handle their precarious situation in different ways. Some of the characters ask the spaceship computer Mima questions, and get cryptic answers. There's also a conflict between the crew, who want to maintain order on board, and the passengers, who are in a state of inner chaos. All this converts into dance and movement for me, and gives rise to various forms of choreographies and scenes. And the dance written into the work is, of course, rewarding to work with. It also has an absurd quality that I hope will add comedy to this dark and dystopian work. That can create some great contrasts.'

'I ALSO
HOPE THAT
MARTINSON'S
POETRY WILL
BE CONVEYED
BY THE
MOVEMENT.'

Do you approach the plot abstractly, or will the performance stick to and represent the narrative?

'For me, it's important that there is a narrative. We can't cover the entire book in a ninety-minute performance, but there will be a narrative arc from beginning to end. Parts of the text will be included explicitly in the form of recitals and choruses, but I also hope that Martinson's poetry will be conveyed by the movements. It will be a choreographic tapestry with words.'

Moomsteatern is a theatre company consisting of norm-breaking actors with and without learning disabilities. Tell us more about this collaboration.

'When I did my first production for Skånes Dansteater in 2022, *Vinterresa*, the artistic director, Mira Helenius Martinsson, asked if I wanted to direct and choreograph a performance that would be a collaboration between Skånes Dansteater and Moomsteatern. This was prompted by my work for years with Duvteatern in Helsinki, where they have an approach that is similar to Moomsteatern's. The only difference is that Duvteatern doesn't have any permanently employed actors. Their work is aimed at creating encounters between the community and its minorities through art, and to make the stories of these people visible in various ways.'

Why does *Aniara* feel especially urgent to perform right now?

'We live in a time of existential anxiety in the face of environmental disaster, and there's a lot of that in Martinson's text, of course. I find that both inspiring and intimidating. But I also want to be able to present something that doesn't just add to our angst. Something that can create detachment to the issue or add some kind of tone that we don't already have. That may sound like megalomania, but that's what I'm aiming for.'

PHOTO: THOMAS ZAMOLO

► SWE

Moomsteaterns skådespelare Dennis Mortensson om samarbetet med Skånes Dansteater**Du har ju erfarenheter av att spela teater. Vad har du för förväntningar på att medverka i en dansföreställning?**

"Jag ser verkligen fram emot att jobba mer med koreografi. Vi har ju gjort det en del tidigare eftersom det kan vara en hel del koreografi även i teaterföreställningar, men vi har aldrig jobbat med dansare på det här sättet. Jag hoppas och tror att vi kommer att fokusera mycket på rörelse. Jag tror också att det kommer att bli väldigt krävande, men jag kommer att fokusera på att göra det bästa jag kan. Jag är ju ingen dansare, men det ska bli roligt att lära sig mer och se hur de jobbar."

Vad tror du att ni kan lära av varandra?

"Det enkla svaret är ju att vi kan lära oss mer om dans och de kan lära sig mer om skådespeleri. Vi är två helt olika verksamheter men ändå väldigt lika eftersom vi jobbar med att skapa scenkonst, fast kanske på olika sätt. Det ska bli häftigt att göra det ihop och det är ju så man lär sig något av varandra."

Vad är det bästa med att jobba med scenkonst?

"Det är kul, spännande och läskigt varje gång man ska påbörja något nytt. Men det är ju också det som är det roliga, att få lära sig något nytt varje gång. Det bästa är också när man får spela sin föreställning. Att stå på scenen och berätta en berättelse. Att möta publiken och applåderna. Vi gör ju detta för att så många människor som möjligt ska få se det."

DENNIS
MORTENSSON

► ENG

Dennis Mortensson, Moomsteatern actor, on the collaboration with Skånes Dansteater**Your experience is mainly in acting. What are your expectations on collaborating on a dance performance?**

'I'm really looking forward to working more with choreography. We have done a bit of it before, since there can be a great deal of choreography even in theatre productions, but we've never worked with dancers in this way. I'm looking forward to us focusing a lot on movement. I also expect it's going to be very demanding, but I'll be concentrating on doing my best. I'm no dancer, but it's going to be fun learning more and seeing how they work.'

What do you think you can learn from one another?

'The simple answer is that we can learn more about dance and they can learn more about acting. We come from totally different disciplines but still have a lot in common since we all do performing arts, albeit in different ways. Doing it together will be exciting, and that's how you learn from one another.'

What's the best thing about working in the performing arts?

'It's fun, exciting and scary every time you embark on something new. But that's what's so great about it, learning something new every time. The best part is when you get to do your performance. Being on stage and telling a story. Meeting the audience, and the applause. We do it so as many as possible get to see it.'

FOTO/PHOTO: LARS DAREBERG

KYSSEN TVINGAR DANSARNA ATT VARA RÖRELSEN TROGEN

► SWE

Fem dansande par som samsas på scen låter kanske inte så märkvärdigt. Men vad händer när paren sitter fast i varandra i 40 minuter, via läpparna? Hur ser man åt vilket håll man ska röra sig på scenen? Och hur låter man två par knän nudda golvet i exakt samma ögonblick?

Mina frågor om den italienske koreografen Fabio Libertis verk *Don't, Kiss .Skånes* är många när jag träffar två av dansarna som dansade i föreställningen under sommaren 2022, Jure Gostinčar och Emma Välimäki.

Don't, Kiss .Skånes är en vacker föreställning och väcker många associationer hos betraktaren. En rad tankar om närhet, separation, relationer och viljan att hålla kvar vid något en liten stund till rör sig genom huvudet. Ändå är det en praktisk fråga som inte lämnar mig: hur andas dansarna? Jure Gostinčar skrattar till och säger att han andades mycket mer genom näsan än han annars brukar göra. Men han utvecklade också en teknik där han andades genom mungiporna.

"Det är inte bara svårt att andas när någon är fäst vid din mun, du blir också snabbare trött av att andas in någon annans koldioxid i stället för syre. Men du utvecklar sätt att lösa det på rätt så snabbt", säger Emma Välimäki.

Den kreativa processen började i improvisation. Det var nödvändigt för att dansarna skulle vänja sig vid att dansa med någon annan så tätt inpå men också för att få in den teknik och de rörelsemönster som koreografen använder sig av: BAM – Body activation through movement.

"Jag tycker mycket om sättet Fabio ser på och närmar sig rörelse. Han är väldigt noga med att en rörelse ska se så äkta ut som möjligt. Som dansare ska man vara rörelsen väldigt trogen", säger Jure Gostinčar och lyfter upp och böjer sin armbåge för att illustrera.

"Om jag börjar rörelsen i armbågen så låter jag den röra sig ända till den punkt då den påverkar resten av kroppen. Vi dansare är vana vid att rörelsemönster ser ut på ett specifikt sätt, men Fabio vill bryta det invanda flödet och överraska inte bara sig själv utan också dansarna och publiken."

DON'T, KISS .SKÅNES

TEXT: SHORA ESMAILIAN
FOTO: RAPHAEL FRISEVAENGE SÖLHÖLM,
COPENHAGEN SUMMER DANCE 2022
DANSARE: JURE GOSTINČAR, DARIO MINOIA

DANSARE: EMMA VXLIMAKI, JEANNE DELSUS

2024 spelas *Don't, Kiss .Skånes* på Skånes Dansteater, men verket turnerade som utomhusföreställning sommaren 2022. I en scen skulle du Jure och din partner, som var längre än dig, landa på knäna i exakt samma ögonblick. Under repetitionerna gav sig inte koreografen förrän ni lyckades. Är det svårt när skapandeprocessen är så detaljerad?

"Klart att det var frustrerande till en början, men det är också de här gångerna man lär sig som mest eftersom man blir utmanad. Fabio utmanade oss verkligen. Det krävdes mycket fokus, arbete och ansträngning av mig. Men jag tycker om att arbeta på det sättet och fick ut mycket av samarbetet."

Kändes det som att gå över en gräns när ni började kyssa era kollegor?

"Hur klyschigt det än låter så var det bara den första kyssen som var lite läskig, sedan var isen bruten och vi dansade på. Efter ett tag tänkte jag inte ens på kyssen", säger Jure Gostinčar.

För Emma Välimäki var det spännande: "Vi har alla en komfort zone, att kyssas eller vara ihopkopplade via munnen kan väcka många känslor. För mig var det inte så svårt. Ju längre processen fortskred desto lättare blev det och kyssen kom att bli som vilken rörelse som helst", säger hon och fortsätter: "Den här föreställningen är annorlunda för att den refererar till intimitet på ett så direkt sätt. I andra dansföreställningar när två personer dansar nära varandra kan många associationer uppstå hos publiken, fantasin tar lätt över. Det som är så intressant och coolt med *Don't, Kiss .Skånes* är att verket är så tydligt – kyssen är där hela tiden. Kanske väcker det andra sorters tankar."

35

Hade bara ett par befunnit sig på scen, som det var i ursprungsverket *Don't, Kiss*, hade inte risken att krocka uppstått. Men på Skåne Dansteater valde Fabio Liberti att ha flera par på scen som ständigt rör sig runt varandra. Hur gör man då, när ens sikt är skynd av partners ansikte?

"Det är såklart begränsande att inte kunna se allt, men det gick rätt så snabbt att vänja sig vid det. Man lär sig sin meddansares kroppsspråk vilket är helt nödvändigt för att kunna läsa av vad som ska ske", säger Emma Välimäki.

Eftersom det var svårt att utväxla ord med varandra, både på repetitionerna och på scen blev tilliten avgörande för dansarna.

"Det handlar mycket om tillit, men också om att lära sig partners rörelser. Det uppstod en intressant kommunikation där jag lärde mig att navigera genom den andras väldigt subtila förändringar i tryck och tyngd. I slutändan måste jag helt enkelt lita på att min partner guidar mig över scenen", säger Emma Välimäki.

"Det är en konstant förhandling om vikten. Eftersom vi är sammankopplade i varje sekund lär man sig var partnern är hela tiden. Till slut blir man väldigt väl medveten om varandras kroppsspråk och rörelsemönster", menar Jure Gostinčar.

För honom var *Don't, Kiss .Skånes* en vacker erfarenhet. Han ler stort när han berättar om all oxytocin, det så kallade må bra-hormonet, som utsöndras av att sitta ihop med någon annan.

"Oxytocin är något vi alla behöver mer av."

KISS FORCES DANCERS TO STAY FAITHFUL TO EVERY MOVEMENT

36

► ENG

Five dancing couples sharing the stage may not sound that remarkable. But what happens when they lock lips for 40 minutes? How can you see where you're going on the stage? And how do you get two pairs of knees to touch the floor at the exact same time?

I have so many questions about the Italian choreographer Fabio Liberti's work *Don't, Kiss .Skånes* when I meet two dancers, Jure Gostinčar and Emma Välimäki, from the production in the summer of 2022.

Don't, Kiss .Skånes is an exquisite piece and awakens many associations in the spectator. Thoughts about intimacy, separation, relationships, and the urge to retain something for a while longer, run through my head. And yet, my most persistent question is more practical: how do the dancers breathe? Jure Gostinčar guffaws and says he breathed through his nose more than usual. But he also developed a way of breathing through the corners of his mouth.

'Not only is it hard to breath with someone stuck to your mouth, you also tire faster from inhaling someone else's carbon dioxide instead of oxygen. But you also learn quite quickly how to deal with it,' says Emma Välimäki.

The creative process began as improvisation. It was essential that the dancers got used to dancing up against someone else, but also to practise the technique and movement patterns the choreographer uses: BAM – body activation through movement.

'I love Fabio's attitude and approach to movement. He is meticulous about every movement looking as authentic as possible. As dancers, we have to be very faithful to every move,' says Jure Gostinčar, raising and bending his elbow to illustrate.

'If I start a movement from my elbow, I allow it to progress to the point where it influences the rest of my body. Dancers are accustomed to movement patterns that look in a specific way, but Fabio wants to arrest the habitual flow and surprise not just himself but also the dancers and the audience.'

TEXT: SHORA ESMAILIAN
PHOTOS: RAPHAEL FRISEVAENGE SOLHOLM & ADEY

DANCERS: EMMA VALIMAKI, JEANNE DELSUS,
DARIO MINOIA, JURE GOSTINČAR

In 2024, *Don't, Kiss .Skånes* will be playing at Skånes Dansteater, but the work toured as an outdoor performance in the summer of 2022. In one scene, Jure, you and your partner, who is taller than you, had to land on your knees at exactly the same time. In rehearsal, the choreographer would not give up until you succeeded. Is it hard when the creative process is so detailed?

'Of course it was frustrating at first, but the times when you get challenged are the times you learn the most. Fabio certainly challenged us. He demanded a lot of focus, work and exertion from me. But I like working like that, and the collaboration was so rewarding.'

Did it feel like overstepping a boundary, kissing your colleagues?

'I know it sounds like a cliché, but the first kiss was the only one that felt awkward, then we'd broken the ice and just danced on. After a while, I didn't think more about the kiss,' says Jure Gostinčar.

For Emma Välimäki, it was exciting:

'We all have our comfort zone, kissing or connecting with our mouths can awaken all sorts of feelings. For me, it wasn't that hard. The longer the process went on, the easier it got, and the kiss was like any movement,' she says, and adds, 'This production is different because it refers to intimacy in such a direct manner. In other works, when two people dance close together, it can trigger many associations in the audience, and the imagination easily takes over. What's so interesting and cool about *Don't, Kiss .Skånes* is that the work is so explicit – the kiss is there all the time. Perhaps that stirs other kinds of feelings.'

If there had only been one couple on stage, as in the original work *Don't, Kiss*, there would not have been any collision risk. But at Skånes Dansteater, Fabio Liberti chooses to have several couples on stage, constantly moving around one another. How do you cope when your sightline is blocked by your partner's face?

'It's restrictive, of course, not seeing everything, but we got used to it quite fast. You learn your partner's body language, which is crucial in order to read what is going on,' says Emma Välimäki.

Since it was hard for the dancers to exchange verbal messages, during rehearsals and on stage, mutual trust was vital.

'It's a lot about trust, but also about learning your partner's movements. An interesting form of communication arose, where I learned to navigate through the other's very subtle changes in pressure and weight. Ultimately, I just had to trust my partner to guide me across the stage,' says Emma Välimäki.

'It's a constant negotiation about weight. Since we're connected every second, we learn where our partner is all the time. In the end, we are well aware of each other's body language and patterns of movement,' says Jure Gostinčar.

For him, *Don't, Kiss .Skånes* was a beautiful experience. He smiles widely when he mentions all the oxytocin, the so-called feel-good hormone, that is released when you are touching someone.

'Oxytocin is something we all need more of.'

PHOTO: LINA ARVIDSSON
DANCERS: EMMA VALIMAKI,
JURE GOSTINČAR

MAGISKA MÖTET I MELLANRUMMET

► SWE

Theun Mosk har köpt ett gammalt fort, någonstans mellan Amsterdam och Harlem. Här håller den nederländska scenografen och ljussättaren på att etablera ett "maker space", ett slags laboratorium för kreatörer och en publik plats för konstupplevelser. Det är också här han planerar för Skånes Dansteaters stora sommarturné *Domino*, där hans rumsliga skapelser ska inspirera dansarnas koreografi.

Theun Mosk växte upp i en liten by i Nederländerna, mitt ute på landet. Där fanns inte mycket, men det fanns en konsertlokal för lokala akter och band från resten av Europa. Det var här en då sextonårig trummis en dag fick hoppa in som ljussättare.

"Det var alltifrån hardcore metal-band till danskvällar och det var då jag upptäckte hur mycket ljussättningen kunde påverka publikens upplevelser, bara genom att ändra ljuset i färger och styrka."

Från de första ljuskäglorna till teatertekniker, sedan scenograf och skulptör – Nederländernas ledande scenskapare utformar i dag koncept för teater, dans, opera, installationer och utställningar. 2021 fick den skånska publiken ett första och kritikerrosat smakprov. I Skånes Dansteaters *Out of the Blue* på Malmö Opera, utgjorde ett svaltt blått sken fonden för ett färgsprakande allkonstverk om skapandet som motståndskraft genom historien.

"Vi satte upp *Out of the Blue* under en mörk tid, mitt under pandemin och på vintern. Jag ville tillföra en positiv energi. Det var mitt första samarbete med koreografen Anouk van Dijk och vi ville skapa ett föränderligt utrymme, med en roterande vägg som både dansare och publik behövde förhålla sig till. Jag gillar verkligen den typen av intervention – där publiken nästan kan känna de fysiska elementen!"

När man pratar med arkitekter är ordet "space" närapå heligt. Det är inte så mycket vad platsen eller konstruktionerna består av som är själva målet, utan hur utrymmet dessa skapar tillåter oss människor att mötas och interagera. När Theun Mosk pratar om sitt hantverk är det på samma sätt, fast med en stor skillnad.

"Tiden på scenen är formbar! Den är som en gjutform där alla stora beståndsdelar, i livet och i världen, kan sammanstråla. Det är ett transformativt utrymme av mörker och ljus."

Det blir extra tydligt i en dansföreställning. Medan opera och teater utgår ifrån ett färdigt libretto eller manus, så skapas nya dansverk ofta från scratch, konstaterar Theun Mosk.

"Och i dansen handlar det mer om att utgå ifrån det kroppsliga än från tanken. Koreografen bygger ofta på hur kroppen förhåller sig till någonting, och vad som sker i den processen. Verket tar form under repetitionerna, vilket ofta innebär att det scenografiska konceptet behöver finnas där från början."

Theun Mosk håller upp en enkel pappersmugg. Den prisade scenografen är ett

TEXT: LISA APPELQVIST
FOTO: KLARA G

DANSARE: SAMUEL DENTON,
JURE GOSTINČAR

etablerat namn på den europeiska scenkonstscenen, men nu visar han ödmjukt på hur det stora kan rymmas i det lilla. Och på vad den perfekta uppsättningen handlar om för honom:

"Det är när vi lyckas få alla de olika beståndsdelarna, från oss kreatörer till de som ska utföra verket, att komma samman. Om man under processens gång till exempel kommer fram till, att det enda som krävs är en enkel rekvisita (pappersmuggen) för att åstadkomma det man vill uppnå, då är jag den första att tro på det."

Theun Mosks iscensättningar genomsyras av fascinationen för vad som kan hända utifrån utrymmet och dess transformativa möjligheter. Scenografen gör en jämförelse med livet självt.

"Ett barn i magen har ingen idé om vad som väntar i nästa steg, i nästa rum vid födseln där barnet öppnar sina ögon, alla sinnen och förmågan att upptäcka tar vid. Och så fortsätter det genom livet. Vi förflyttas mellan

olika utrymmen, vart och ett med sina unika förutsättningar, utan att veta vad som väntar. Kroppen och det kroppsliga är i sig som ett litet universum, samtidigt som vi människor förhåller oss till varandra lite som stjärnorna i rymden", fortsätter Theun Mosk: "Även om avståndet kan vara långt så behöver vi hela tiden förhålla oss till det, till utrymmet mellan varandra. Om vi lyckas nå fram till varandra i det givna utrymmet, om vi kan se möjligheterna och dela upplevelsen av det, då blir det också lättare att dela någonting större. Och det är magi med scenkonsten."

En filosofi och magi som Theun Mosk hoppas ska manifesteras till fullo i sommarens och Skånes Dansteaters stora turnésatsning *Domino*. En föreställning signerad koreografen Erika Silgoner och husets dansare utifrån Theun Mosks scenografi.

Domino kommer att framföras utomhus, i ett scenbygge av uppblåsbara skulpturer som omsluter både publik och dansare. Ett gemensamt,

föränderligt rum där det visuella och fysiska pulserar tillsammans med musik och rörelser. Det blir en 360-graders upplevelse av aktion och reaktion, mellan objekt och människa och mellan dansare och publik.

"Erika har bett mig att skapa ett 'spelplatsens klimax' där alla är en del av föreställningen", berättar Theun Mosk som har låtit sig inspireras av den tyske filosofen Peter Sloterdijks tankar om morfologi och den kollektiva formen.

"Människan är en sfärbyggare. Vi lever i en sfär och vi skapar sfärer sinsemellan. Som när det plötsligt blir ett tågstopp, då förändras atmosfären i kupén och interaktionen tar form, människorna vänder sig ifrån sina mobiltelefoner – till att prata med varandra", beskriver Theun Mosk.

"I *Domino* skapar vi en kollektiv sfär på en öppen plats. Ett säkert utrymme där våra aktioner och reaktioner uppmuntrar till möten, till förändring, tillsammans."

► ENG

Theun Mosk has bought an old fortress somewhere between Amsterdam and Harlem. The Dutch set and lighting designer is creating a maker space, a kind of laboratory for creatives and also a public art space. This is where he is planning the set design for *Domino*, created to inspire the upcoming choreography for Skånes Dansteater's grand summer tour of 2024.

Theun Mosk grew up in a small village in the Netherlands. There wasn't much to do, but it had a venue for local and European artists and bands. This is where the sixteen-year-old then drummer one day volunteered to do the lighting.

'It was everything from hardcore metal bands to dance nights and that's how I discovered I could influence the audience experience by just changing the brightness and colour of the light.'

From operating the spotlights to theatre technician, and on to set designer and sculptor – as the leading theatremaker in the Netherlands today he creates design concepts for dance, opera, theatre, installations and exhibitions.

In 2021, audiences in southern Sweden got to experience a first and critically acclaimed sample of his work. In *Out of the Blue* by Skånes Dansteater at Malmö Opera, a cool blue light created the setting for a performance bursting with colour that told the history of resistance through creativity.

'We staged *Out of the Blue* at a dark time, in the middle of the pandemic and winter. I wanted to inject a positive energy into it. This was my first collaboration with the choreographer Anouk van Dijk, and we sought to create a transformative space, with a turning wall that both the performers and the audience had to deal with. And I like this kind of intervention, where the audience can almost feel the physical elements.'

When talking to architects, the word 'space' is almost sacred. The place or what the structures look like matter less than the space these elements create and how the space allows us to meet and interact. Theun Mosk talks about his craftsmanship in the same way, with one significant difference.

'Theatre time is plastic! It's like a mould where everything and everyone can connect to the bigger elements in life and in the world. It's a transformative space of darkness and brightness.'

Especially when it comes to dance. While an opera is generally based on a libretto, a dance performance often starts from scratch.

'And it starts more from the body than the mind. The choreographer is searching in the process of rehearsal, in what happens when the dancer interacts and reacts inside and to something. Which means the set design concept often needs to be there from the start.'

Theun Mosk picks up a paper mug. The award-winning set designer is a household name in the European performing arts scene. Now he humbly displays how greatness is sometimes found in the smallest of things, and what the perfect stage performance is all about:

'It is when we succeed with all the parts, all the designers and all the performers coming together. If it turns out in the process that all that we need is one simple prop (the paper mug) to achieve everything we want, then I am the first to believe it.'

The work of Theun Mosk is the result of his fascination with space and its transformative possibilities. He makes a comparison with life itself.

'If you are a baby in the belly, you have no idea of anything else. With birth it's a new stage where the baby is going to open its eyes, its sense of smell and sound and the beginning of discovering. And this goes on throughout life. We continue to move into different spaces, without knowing what to expect.'

The body itself is a small universe to discover, and like the stars in the sky we all have to relate to the space between us. Theun Mosk adds,

'The distances may be wide, but if we manage to connect and see the possibilities, if we share the experience of the space, then it will be easier to connect to something bigger. And that is the magic of the performing arts.'

TEXT: LISA APPELQVIST
PHOTO: RODRIK ROTTING

THE MAGIC IS IN THE SPACES

43

This philosophy, and this magic, are what Theun Mosk aims to manifest this coming summer with Skånes Dansteater's touring performance *Domino*. A production by choreographer Erika Silgoner and the company dancers, created in interactive rehearsal with Theun Mosk's set design.

Domino will be a grand outdoor performance, with a set consisting of inflatable sculptures surrounding both audience and performers. A transformative space, where the visual and physical elements pulsate with music and the movements of the dancers. A 360-degree experience of action and reaction, between objects and people and between dancers and audience.

'Erika has asked me to create a "space climax", where everybody is part of the show.' The set design for *Domino* is inspired by the ideas of the German philosopher of morphology Peter Sloterdijk.

'The human being is a sphere builder. We live in a sphere and we create spheres together and in between each other. Take an unexpected train stop, for example. The atmosphere in the carriage will change, and an interaction will take place. People will turn away from their cellphones, towards each other. With *Domino*, we are creating a collective sphere in an open space. A safe space where our actions and reactions will encourage meetings and change, together.'

EUROPE BEYOND ACCESS

► SWE

Programmet Europe Beyond Access syftar till att ge plats åt scenkonstnärer med funktionsvariation i sektorn för samtida teater och dans. Den första programomgången 2018–2023 blev en succé och en andra runda som löper 2024–2027 ska precis börja. Men inte ens den mest entusiastiska danspubliken känner nödvändigtvis till det här internationella programmet. Det beror delvis på coronapandemin som drabbade scenkonsten hårt – men är även ett tecken på hur osynliga personer med funktionsvariationer av alla de slag är inom teater och dans.

Men för den som bor i Malmö är det kanske annorlunda. Skånes Dansteater går i bräschen för att göra danskonsten mer tillgänglig. Kompaniet deltog i den första programomgången och har nu utsetts till ledare för projektets andra generation. Av de ursprungligen sju kulturorganisationerna i samarbetet återstår fem och de har kunnat utökas till tio tack vare 2 miljoner euro från EU och ytterligare 2 miljoner i matchningsbidrag.

Samtliga medverkande är viktiga kulturorganisationer från hela Europa. Ingen av dem är specialinriktad på konst och funktionsvariation – men alla har länge jobbat med att beställa verk från och främja konstnärer med funktionsvariationer. EBA bygger vidare på det arbetet. Målet är att jämna ut spelplanen, men kanske allra viktigast – att presentera konstnärer med funktionsvariation som de scenkonstproffs de är.

44

Ben Evans – som var projektledare på British Council under den första fasen och nu fortsätter som en av konsortiets projektledare – underströk att de här scenkonstnärerna skulle presenteras som en del av mainstream:

"Jag betonar alltid det här. Arbetet för konstnärer med funktionsvariation görs ofta på avdelningar för pedagogik och uppsökande verksamhet. Men i vårt projekt har samarbetsparterna verkligen engagerat sig med sina egna resurser och gjort det till en central del i sina konstnärliga program."

**"NYCKELN TILL
ATT SKÅNES
DANSTEATER
LIGGER SÅ LÅNGT
FÖRE ÄR DERAS
UNDERLIGGANDE
FILOSOFI."**

Idag finns inga personer med funktionsvariation i kulturorganisationernas ledningar, men ett steg har tagits i den riktningen. Den här gången har de medverkande scenkonstorganisationerna tillsatt varsin person med funktionsvariation som "expertrådgivare" åt den konstnärliga ledaren.

På Skånes Dansteater har den konstnärliga ledaren och vd:n Mira Helenius Martinsson främjat en inkluderande kultur, som utgör en stabil grund för projektet. Hon går ut hårt: "Jag säger ibland att världen borde styras av dansare. Inom dansen är vi i kontakt med våra innersta känslor och intellektualiserar inte. Alltså är vi empatiska. Nu jobbar vi jättehårt för att krossa glastaket för konstnärer med funktionsvariation. Vi gör allt vi kan för att den också ska ledas av personer med funktionsvariation. Det är dags för en verklig förändring."

Förändringen åstadkoms genom att konstnärer med funktionsvariation blir mainstream och inte presenteras som en separat kategori. Istället för att bara leta efter någon som ger pluspoäng i din jobbstatistik handlar det om tillgänglighet från allra första början i dansarens resa, så att hen kan förstå sig en yrkeskarriär som professionell dansare. Ben Evans upptäckte att det enligt grekisk lag skrämmande nog faktiskt är förbjudet för personer med

funktionsvariation att söka till offentligt finansierade högre dansutbildningar. I hela Europa finns det bara ett fåtal dansskolor med lokaler och utrustning som är anpassade för funktionsvarierade – dansare som tillför sina alldeles egna upplevelser av olika sätt att röra sina annorlunda kroppar i olika rum. Den samtida dansen utvecklades från första stund som ett nytt dansuttryck. Funktionsvarierade dansare – dansare med icke-normativa

kroppar som rör sig på sätt vi är ovana vid att se på scen – kan tvinga den samtida dansen att ta till sig nya sätt att röra och uttrycka sig. Ur det perspektivet öppnar dansen som använder rullstol eller kryckor dörren till nya kreativa möjligheter. Historiskt sett har scenkonsten alltid varit mer mångfaldig än samhället där den verkat. Den har varit mer genusflexibel och etniskt blandad, men troligen inte lika snabb att inkludera funktionsvariationer. Dansskolorna måste anpassa sig, men kultursektorn har alltid varit innovativ – och talang kan inte hållas nere.

Nyckeln till att Skånes Dansteater ligger så långt före är deras underliggande filosofi. Skyltar är ofta en påminnelse om att alla funktionsvariationer inte är synliga, och Miras filosofi är expansiv och inkluderande.

"Vi använder 'snabb tillit' som metod för i princip allt och inte bara när funktionsvariationer är synliga. Det är ett slags enkel koll för att skapa ett tryggt rum för att ställa frågor och dela med sig. Vi gör det regelbundet och mår bättre när man faktiskt bryr sig. Energiflödet är fantastiskt i varje möte där vi visar den omtanken. Jag ser det också i dansarnas prestationer. Nu arbetar vi internationellt och måste hjälpa varandra att skapa medvetenhet. Varje dag lär vi oss något om vad vi behöver från andra."

Men det handlar även om tillgänglighet rent praktiskt. De flesta teatrar har det grundläggande, som en tillgänglig toalett i foajén. Men nu när Skånes Dansteater har en rullstolsburen ensemblemedlem, Madeleine Månsson, så har det skapat medvetenhet om att teatrar – inte minst små turnéscener – måste vara tillgängliga även för scenarbetarna. Mira lyfte mindre självklara faktorer också:

"Hur levererar vi en konstform så att den inte bara intresserar dem som redan är intresserade? Vad innebär egentligen tillgänglighet? Och hur gör vi oss tillgängliga för vanligt folk som tycker att teater inte är något för dem?"

Det är en jättefråga och återigen jobbar Skånes Dansteater med att öppna dörrarna. Informella föreställningar är en bra introduktion, liksom teckenspråks- och syntolkade föreställningar. Dialog – deras program för uppsökande verksamhet i lokalsamhället – har en lite annorlunda profil och omfattar dansworkshoppar, föreläsningar, seminarier, samtal och turnéer. Och alla är alltid välkomna, oavsett vad de har för färdigheter.

EBA är det största transnationella kultur- och funkisprojektet i världen och kommer att beställa verk på högsta konstnärliga nivå i Europa. Möjligheterna är fantastiska och Skånes Dansteater går i spetsen. Mer info kommer – och se upp för det krossade glastaket!

EN AV TIO

Skånes Dansteater är en av tio ledande europeiska kulturorganisationer som ingår i EBA-konsortiet: Holland Dance Festival (Nederländerna), Onassis Stegi (Grekland), Oriente Occidente Dance Festival (Italien), Kampnagel (Tyskland), CODA Dance Festival (Norge), Zamek Cultural Centre (Polen), Project Arts Centre (Irland), Mercat de les Flors (Spanien), Culturgest (Portugal). British Council (Storbritannien) var initiativtagaren till och ledde det första EBA-programmet 2018–2023 och är idag associerad partner.

EUROPE BEYOND

ACCESS

► ENG

The Europe Beyond Access (EBA) programme aims to support disabled artists to move into mainstream contemporary theatre and dance. It has finished a successful first run from 2018 to 2023 and is about to start a second generation from 2024 to 2027. Even as a dance enthusiast you may not have noticed this programme running across seven countries. You can partly blame Covid 19 which made a heavy impact on theatres, but it also goes to show just how invisible disability is, in its many forms, in theatre and dance.

However, if you are lucky enough to live in Malmö, this may not be the case. Skånes Dansteater is ahead of the game in making dance accessible. An EBA partner in the first generation, the company has been chosen to lead the second generation of the project. Five of the previous seven partners have been extended to ten with the funding of €2m matched by a further €2m of partner funding. The ten partners are all major arts organisations from across Europe. While none are dedicated to arts and disability, they all have a track record of commissioning and promoting disabled artists. EBA will build on this work and take it further, aiming to get to that necessary level playing field and, most importantly, to present disabled artists as top-level professional artists.

Ben Evans, who was the project leader at British Council in the first phase and continues as a Consortium Project Director, made a key point about presenting these artists as part of the mainstream: 'I always emphasise this. The work for disabled artists is often done within education and outreach departments, whereas in this project, partners have had to really commit with their own resources and make this a part of their core artistic programme.'

At present none of the arts organisations are disabled led but there is a step in that direction. This time, each partner theatre organisation has appointed a disabled person as an 'expert collaborator' who will work directly with the artistic director.

At Skånes Dansteater, artistic director and CEO Mira Helenius Martinsson, has developed a culture of inclusivity that is a solid foundation for such a project. She made a bold statement:

'I sometimes say that it should be the dance community running the world. In dance our connection with inner feelings and emotions are developed and not intellectualised, therefore empathy is present. Now we're trying really hard to break through the glass ceiling for the artists who have disability. We are doing everything in our power to also make it disabled led. It's time to really make a change.'

Acknowledging disabled artists as mainstream rather than a special category is what will make the change happen. Rather than just finding the person who'll tick the box in your employment statistics, it is about having accessibility from the beginning of the dancer's journey so they can envisage a career as a professional artist. Evans noted a

frightening fact that in Greece a law – still in force today actually forbids disabled people from even enrolling in third-cycle publicly funded dance establishments. Across Europe few training schools have facilities to accommodate those with disabilities, yet these dancers bring a lifetime of lived experience, of different ways of moving their different bodies in different spaces. Contemporary dance from its earliest forms evolved as a new means of dance expression. Disabled dancers – dancers with non-normative bodies that move in ways we are not used to seeing on stage – can push the contemporary dance scene to think about new ways of movement, and new means of expression. Considered in this way, a dancer who uses a wheelchair or who dances on crutches opens the door to a creative opportunity. Theatre through the ages has always been more diverse than the society it works within. It has been more gender fluid and more racially mixed but probably slower at including disability. Dance schools will need to make adjustments, but the arts have always been inventive, and talent will out.

What seems to make Skånes Dansteater so ahead of the game is its integral philosophy. Signs often reminds us that not all disabilities are visible, and Mira's philosophy is expansive and inclusive. 'We use "quick trust" as a method for basically everything and not only when disabilities are visible. Basically, it's a very simple check-in to create a safe space to ask questions and to share. You do this regularly and feel better when you actually take care. In every meeting when we show this kind of care, the flow of energy is beautiful. I also see it in the dancers' performance. Now we are working internationally, and we will all have to help one another to raise awareness. Every day we learn something about what we need from another person.'

48

There is also the practical side of accessibility. Most theatres have the basics of an accessible toilet in the foyer but now that Skånes Dansteater has an ensemble member, Madeleine Månsson, who uses a wheelchair, this has raised awareness that theatres, especially those in small touring venues, need access for backstage workers too. Mira raised the less obvious factors as well: 'How do we deliver an art form so that it doesn't only interest people who are already interested. What does accessibility really mean? And how do we make ourselves accessible to everyday people who think theatre is not for them?'

This is a big issue and again Skånes Dansteater is working on opening doors. Relaxed performances are a good introduction, as are signed and audio-described performances. Their outreach and community programme, Dialog, presents a different array of dance programming that includes dance workshops, lectures, seminars, talks and tours, and at every event people of all abilities are welcome. Europe Beyond Access, the largest arts and disability transnational project in the world, will be commissioning work at the highest level of European creativity. The opportunities are awesome and Skånes Dansteater is at the forefront. Watch this space and mind the breaking glass ceiling!

ONE OUT OF TEN

Skånes Dansteater is one of ten leading European cultural organisations that form the EBA consortium: Holland Dance Festival (Netherlands), Onassis Stegi (Greece), Oriente Occidente Dance Festival (Italy), Kampnagel (Germany) CODA Dance Festival (Norway), Zamek Cultural Centre (Poland), Project Arts Centre (Ireland), Mercat de les Flors (Spain), Culturgest (Portugal). The British Council (UK), which initiated and led the first Europe Beyond Access programme from 2018-2023, is Associate Partner.

PHOTO: TILO STENGEL
FINE LINES BY ROSER LÓPEZ ESPINOSA
DANCERS: ANNA BORRÁS PICÓ, MADELEINE MÄNSSON.

► SWE

KROPPEN ÄR ETT VERKTYG

FÖR ATT

Allt som kan gå fel gör det när cirkusartisterna i *The Dropouts* ska uppträda. De har precis förlorat en kär kollega – fågelmannen – och clownen vankar av och an utan att dölja sin hejdlösa gråt. Hur ska cirkusdirektören, spelad av Tomáš Červinka, få rätsida på detta kaos?

Jag ser två gånger, **MANIFESTERA** föreställningen en gång när den spelas för publik i Lund och en gång när den spelas för ett gäng fjärdeklassare på Skånes Dansteater. Att betrakta publikens reaktioner är nästan lika underhållande som koreografen Jo Strømgrens välplanerat skapade kaos. **SJÄLEN** Speciellt när det nästan uteslutande är barn i salongen.

I rollen som den excentriske cirkusdirektören står Tomáš Červinka i centrum och jag tänker att alla på scen är lika mycket dansare som skådespelare i denna föreställning.

"Vi fick regi, men det var upp till oss själva att utveckla våra rollkaraktärer. Jag och regissören var överens om cirkusdirektörens flerdimensionella egenskaper: Någon som är lite osäker, men vill ha kontroll, vill vara den som bestämmer. Det var roligt att leta fram de sidorna i mig själv", säger Tomáš Červinka.

Att röra sig mellan fiktion och verklighet är något han tycker om, även när han inte står på scen.

"Det är en rolig plats att vara på och det matchade väldigt bra med karaktären." Det går som sagt inte så bra när cirkusdirektören försöker lista ut saker. Han sätter en kollega i brand, hans knivkastare skadar assistenten, slagsmål uppstår mellan cirkusartisterna och cirkusdirektören skjuter ihjäl en av sina kollegor. Ändå vill han inte släppa kontrollen.

I *The Dropouts* slängs publiken hela tiden mellan det mörka och sorgliga å ena sidan och det komiska som uppstår i misslyckandena å andra sidan. Något fjärdeklassarna verkar uppskatta.

"Barn är ju extrema, eller hur? De är vildar och mycket mer råa än vuxna som har någon sorts självkontroll", säger Tomáš Červinka med glimten i ögat.

Är det annorlunda att spela för en skolklass?

"Det är en helt annan upplevelse. Barn svarar och reagerar direkt. De gömmer sig inte, de har inte ett lager av självmedvetenhet och kontroll. Allt detta gör dem ju till barn, så ja, det är stor skillnad mellan att spela för dem och att spela för vuxna."

Något händer på scenen exakt hela tiden. Hur är det att dansa i det som publiken uppfattar som kaos, men som egentligen är hårt koreograferat?

"Det är ett organiserat kaos men inget som jag som dansare upplever som kaos. Jag vet precis var jag ska vara och när. Och det är det som ger mig frihet att spela och agera i nuet och erbjuda det bästa möjliga uppträdandet."

"För någon som ser *The Dropouts* för första gången kan det upplevas som mycket, men för oss dansare är det inte så. Vi är koncentrerade på vad vi ska göra, på våra kollegor och på publiken. Allt och alla har sin plats. Även om jag är med och skapar känslan av kaos upplever jag inte den själv. Det är väldigt tillfredsställande", säger Tomáš Červinka.

TEXT: SHORA ESMAILIAN
FOTO: ÅSA SJÖSTRÖM

DANSARE: KIT BROWN,
TOMÁŠ ČERVINKA, IRIS TELTING

Varför?

"Jag tycker om den kreativa processen och arbetet jag lägger in i den. Att vara kreativ är fundamentalt för alla människor. Jag tror inte att vi skulle vara där vi är i dag utan kreativiteten. Den är nyckeln till att lyftas upp och nå det okända och är helt central för att utvecklas."

Tomáš Červinka talar om kroppen som ett verktyg för det som rör sig inombords.

"Vi existerar, vi har en kropp och genom den gör vi saker som vi behöver och för att överleva. Men inte bara det. Våra kroppar är en bro mellan vår inre existens och det som finns i den fysiska världen. För att kunna vara en del av miljön omkring oss använder vi våra kroppar men de manifesterar också våra själar."

Föreställningen är intensiv. Fjärdeklassarna ropar ut saker med jämna mellanrum och några av dem kan inte sitta

ner när det är som mest spännande på scen, något Tomáš Červinka uppskattar.

"När barnen ser föreställningen med vuxna hålls de tillbaka lite. När det är en grupp barn som kommer uppstår en gruppdynamik som är väldigt intressant att bevittna, de ligger alla på en och samma kanal."

"För mig som dansare handlar det om att lyssna till publiken, rummet, musiken. Jag engagerar publiken och vet om att det är jag som bestämmer, att det är jag som leder dem någonstans. Förhoppningsvis lyckas jag ta dem dit jag vill."

När föreställningen är slut körs publiken ut. Många i publiken tvekar, är föreställningen verkligen slut? Ska vi lämna salongen när cirkusartisterna fortfarande gästas på scenen?

"Vi har ju en skadad kollega, det är bara ansvarsfullt att tömma salongen", säger Tomáš Červinka och skrattar.

THE BODY IS A TOOL FOR MANIFESTING THE SOUL. THE BODY IS A TOOL FOR MANIFESTING THE SOUL. THE BODY IS A TOOL FOR MANIFESTING THE SOUL. THE BODY IS A TOOL FOR MANIFESTING THE SOUL.

► ENG

Everything that could go wrong does go wrong when the circus artists in *The Dropouts* perform. They've just lost a beloved colleague – the Bird Man – and the clown paces up and down, sobbing uncontrollably. Will the circus director, played by Tomáš Červinka, be able to handle this chaos?

I see the performance twice, once when it is played to a regular audience in Lund, and once when it is played to Year 4 pupils at Skånes Dansteater. Watching their reactions is almost as entertaining as the choreographer Jo Strømgren's wellplanned mayhem. Especially when the auditorium is filled almost entirely with kids.

The eccentric circus director is played by Tomáš Červinka, and I have come to see everyone on stage as half dancer and half actor in this production.

'We were directed, but it was up to us to develop our characters. The director and I agreed on the circus director's multidimensional traits: a bit insecure, but wants to be in control, the boss. It was fun channelling those sides of myself,' says Tomáš Červinka.

53

Alternating between fiction and reality is something he enjoys, whether he's on stage or off.

'That's a fun state to be in, and it was very congenial with the character.'

It all gets out of hand when the circus director tries to work things out. He sets fire to a colleague, his knife thrower injures his assistant, the circus artists get into a fight, and the circus director shoots one of them. And yet, he won't let anyone else take over.

In *The Dropouts*, the audience is constantly torn between the dark and sad on the one hand, and the comedy of failure on the other. The Year 4 kids seemed to appreciate that.

'Kids are extreme, aren't they! They're feral, and much more brutal than grown-ups, who have some kind of self-control,' says Tomáš Červinka with a twinkle in his eye.

Is playing to a school class different?

'It's a completely different experience. Kids answer and react immediately. They don't hide, they don't have a layer of

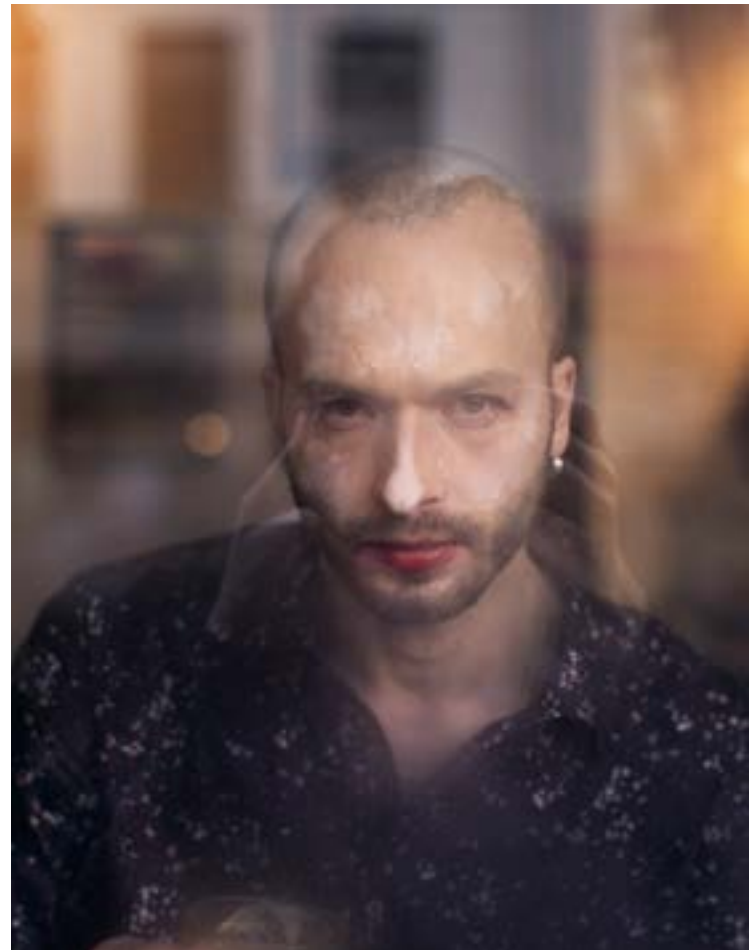

PHOTO: CARL JOHAN KARLIDAG FOLKESSON
DANCERS: HANNA NUSSBAUMER, JURE GOSTINČAR,
TOMAŠ ČERVINKA

self-consciousness and control. That's what being a child is about, so yes, there's a great difference between performing for them and for adults.'

The stage is action-packed all the time. What's it like dancing in the midst of what the audience sees as chaos, but is tightly choreographed?

'It's an organised chaos, but as a dancer I don't perceive it as chaotic. I know exactly where to be and when. That's what gives me the freedom to act and perform in the moment and offer the best possible presentation.

If you're seeing *The Dropouts* for the first time, it might seem like a lot, but it's not like that for the dancers. We're focused on what we are doing, on our colleagues and on the audience. Everything and everyone has a place. Even if I help create that sense of chaos, that's not how I experience it. And that's very satisfying,' says Tomáš Červinka.

Why?

'I like the creative process and the effort I devote to it. Being creative is fundamental to all people. I don't think we would be where we are today without creativity. It's the key to reaching new heights and attaining the unknown, and it's essential to development.'

Tomáš Červinka refers to the body as a tool for that which moves inside us.

'We exist, we have a body, and with it we do the things we need to do to survive. But not just that. Our bodies are a bridge between our inner life and that which exists in the physical world. In order to be part of our environment, we use our bodies, but they also manifest our souls.'

The performance is intense. The Year 4 kids shout things out now and then, and a few can't remain seated when it gets too exciting on stage, which Tomáš Červinka appreciates.

'When kids see the performance together with adults, they hold back a little. When it's just kids, a group dynamic arises that is very interesting to observe, they're all on one and the same wavelength.'

'For me as a dancer, it's about reading the audience, the space, the music. I get the audience involved and know that I'm in charge, I'm the one leading them somewhere. Hopefully, I'll succeed in getting them where I want.'

When the performance is over, the audience is told to leave. Many of them hesitate – is it really over? Should we be leaving, when the circus artists are still on stage shouting?

'We have an injured colleague, so it's the responsible thing to do, to vacate the auditorium,' says Tomáš Červinka.

RELAXED PERFORMANCE

ETT ÖPPET SCENRUM
DÄR DU KAN
RÖRA DIG FRITT

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
FOTO: LINA ARVIDSSON

► SWE

Relaxed performance är föreställningar som är anpassade för en publik med funktionsvariationer. Det är också en föreställningsform som passar alla som vill ha en friare och mer avslappnad scenkonstupplevelse.

Tänk dig ett scenrum där stolsraderna är borta. Musiken är lägre och rummet är ljusare. Du sätter dig på en madrass, en bit bort från dig ligger någon och tittar upp i taket. På några sittpuffar pratar några om vad som sker på scen. Någon reser sig upp och börjar dansa. Så fungerar Relaxed performance.

"Det finns så många oskrivna regler på en teater eller scenkonstinstitution. Relaxed performance handlar om att utmana det traditionella, konventionella sättet att presentera en föreställning på", säger Marie Norrthon, projektledare för Skånes Dansteater i Dialog, som arbetar för att göra dansen tillgänglig för alla.

En besökare som har uppskattat Skånes Dansteaters satsning på Relaxed performance är 16-åriga Stella. Hon har en intellektuell funktionsnedsättning och sitter i rullstol. Hon kan inte se men har väldigt bra hörsel.

Stellas favoritljud är ljudet av studsande pingisbollar. När hon tog del av *The Dropouts* och hörde pingisbollar studsa mot scengolvet var upplevelsen fulländad.

"Det är bra att musiken är lägre på ett Relaxed performance. Stella lyssnar mycket till ljuden från publiken och ljuden som uppstår i rummet av dansarnas rörelser", säger Tove Mörkberg, Stellas mamma.

Tove läste i en Facebookgrupp för funkisfamiljer att Skånes Dansteater skulle börja med Relaxed performance och tyckte att det lät intressant. Hon förberedde Stella genom att leta upp musiken till *Djurens karneval*, av franska kompositören Camille Saint-Saëns, så att de kunde lyssna hemma medan föreställningsdatumet närmade sig. När Tove och Stella kom till Skånes Dansteater blev båda glatt överraskade. Musiken till *Djurens karneval* spelades i foajén innan föreställningen skulle börja.

"Att musiken fanns där när vi kom var en så himla bra start på upplevelsen. Det kan annars vara svårt för oss med nya miljöer", säger Tove.

Även Stellas kompis följde med för att se föreställningen.

"Hennes kompis har också en funktionsnedsättning och sitter i rullstol. Jag tror att det var en stor del av upplevelsen att de fick sitta bredvid varandra och hålla varandra i handen", säger Tove.

Som förälder uppskattar Tove att se en föreställning på en kulturinstitution där hon och Stella får vara i majoritet.

"Det kan vara jobbigt att sticka ut. Men här kan vi vara i ett sammanhang där vi är norm. Vi är inte ensamma om att vara en funkisfamilj. Det tror jag gör mycket för att vi ska kunna känna oss trygga, att det finns en förståelse i rummet", säger hon.

Relaxed performance

Relaxed performance är en föreställning som vänder sig till människor med funktionsvariationer, men också till alla andra som vill ha en friare och mer avslappnad föreställningsupplevelse.

Detta sker framför allt med anpassningar i rummet. Scenrummet är ljusare och musiken är på lägre volym. Besökarna kan sitta på madrasser eller sittpuffar. Det råder en mer tillåtande inställning till ljud och publiken är välkommen att röra sig och pausa när de vill.

Före och efter föreställningen möter dansarna sin publik i foajén.

Perception – Skånes nätverk för inkluderande scenkonst

Under 2022 tog Skåne Dansteater tillsammans med scenkonstkollektivet Kollaborativet initiativ till att starta upp nätverket Perception – Skånes nätverk för inkluderande scenkonst. Nätverket är ett forum för att dela erfarenheter och kunskap kring tillgänglighet och scenkonst, framför allt ur ett publikt perspektiv. Relaxed performance är ett av de teman som diskuterats i nätverket.

När Stella ska ta till sig av en scenupplevelse kan det hända att hon låter, både när hon är glad och när hon är arg. Därför har Tove och Stella främst sökt sig till utomhusföreställningar tidigare.

"Då kan man gå undan lite grann. Men det är knepigt med dans och teater, när det förväntas vara tyst. Det kan vara svårt för en förälder att vara i ett sammanhang där man inte vet om det är okej att låta, att uttrycka sig spontant som Stella gör", säger Tove.

När scenkonst ska göras mer inkluderande behöver inte alltid innehållet i en föreställning anpassas. I stället handlar det om att ändra premisserna, så att fler ska känna sig välkomna och trygga i salongen.

"Under första året som vi har gjort Relaxed performance-föreställningar har vi i princip inte ändrat något i själva föreställningarna utan haft tilltro till publiken. Mycket av det vi gör på Relaxed performance spiller dessutom över på andra föreställningar som vi gör, till exempel att dansarna nu oftare träffar publiken innan föreställningen börjar", säger Marie Norrthon.

Att dela en kulturupplevelse på lika villkor är någonting som Tove och Stella har uppskattat. Tidigare har de oftast sett föreställningar som är anpassade för barn med funktionsvariationer. Nu kunde de verkligen uppleva en föreställning tillsammans.

"Det var väldigt fint. Vi tog del av föreställningarna på helt olika sätt, men ändå blev det en gemensam upplevelse", säger Tove.

Skånes Dansteater kommer att fortsätta ge Relaxed performance-föreställningar under 2024. Tove och Stella kommer troligtvis att vara i publiken.

"Vi försöker etablera ordet dans så att Stella ska kunna koppla det till någonting hon tycker om att göra. Som ordet kalas, eller andra ord som hon vet betyder att göra någonting kul", säger Tove.

FOTO: CARL JOHAN FOLKESSON KARLIDAG

RELAXED PERFORMANCE AN OPEN STAGE WHERE YOU CAN MOVE AROUND FREELY

Relaxed Performance is a piece that is adapted for an audience with disabilities. It is also a type of performance that suits anyone who is looking for a freer, more relaxed way of experiencing performing arts.

Imagine an auditorium without rows of chairs. The music is soft and the room is brighter. You sit down on a mattress, over there someone is lying down staring at the ceiling. Others sitting on ottomans are discussing what's happening on stage. Someone gets up and starts to dance. That's how Relaxed Performance works. 'There are so many unwritten rules at theatres and performing arts institutions. Relaxed Performance is about challenging traditional, conventional ways of presenting a performance,' says Marie Norrthon project manager for Skånes Dansteater i Dialog, who wants to make dance accessible for everyone.

One appreciative visitor to Skånes Dansteater's production of Relaxed Performance is Stella Mörkberg, aged 16. She has a learning disability and uses a wheelchair. She is blind, but her hearing is very sharp.

Stella's favourite sound is bouncing ping-pong balls. Going to *The Dropouts* and hearing the balls bounce on the stage floor was the ultimate experience for her.

'It's good that the music is turned down at the Relaxed Performance. Stella listens a lot to the audience and the sounds that arise in the room from the dancers' movements,' says Tove Mörkberg, Stella's mother.

Tove saw in a Facebook group for families with children with disabilities that Skånes Dansteater was giving Relaxed performances and thought it sounded interesting. She prepared Stella by finding the music for *The Carnival of Animals* by the French composer Camille Saint-Saëns, so they could listen to it at home as the date of the performance approached.

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTO: CARL JOHAN FOLKESSON KARLIDAG

When Tove and Stella arrived at Skånes Dansteater they were both pleasantly surprised. The music for *The Carnival of Animals* was playing in the foyer before the performance started. 'Having the music there when we came was such a great start to the experience. New environments can be hard for us sometimes,' says Tove.

Stella's friend came too. 'Her friend also has a disability and uses a wheelchair. I think part of what made the experience so good was that they could sit next to each other and hold hands,' says Tove.

As a parent, Tove appreciates going to a performance at an arts institution where she and Stella get to be part of a majority. 'It can be challenging when you stand out. But here we are in a context where we're the norm. We're not the only ones with disabilities. That, I think, helps us feel safe and comfortable, being in an understanding environment,' she adds.

When Stella is trying to grasp what's happening on stage, she sometimes makes noises, both when she's happy and frustrated. Therefore, Tove and Stella tend to prefer outdoor performances. 'Then you can go to one side. But that's harder with dance and theatre, where you're expected to be quiet. It can be hard for parents to be in a context where you don't know if making noises and spontaneous expressions like Stella does is okay,' says Tove.

Making performing arts more inclusive does not always mean adapting the actual contents. Instead, it's about changing the circumstances, so more people feel welcome and comfortable in the space. 'The first year we did Relaxed Performances, we didn't really change the material itself but had faith in the audience. A lot of what we do in Relaxed Performances also spills over into our other work; for instance, the dancers now meet the audience more often before the performance,' says Marie Norrthon.

Sharing a cultural experience on equal terms is something Tove and Stella appreciate. Before, they would usually go to performances that were adapted to kids with disabilities. Now, they can truly experience a piece together.

'That was lovely. We perceived it in very different ways, but we still shared the experience,' says Tove.

Skånes Dansteater will continue giving Relaxed Performances in 2024. Tove and Stella will probably be there. 'We're trying to establish the word "dance" so Stella can connect it with something she likes doing. Like the word "party", or other words that she knows mean something fun,' Tove adds.

Relaxed Performance

A Relaxed Performance is a piece that addresses people with special needs, but also others who are looking for a freer and more comfortable experience.

This is achieved mainly by adapting the space. The auditorium is brighter and the music is not so loud. Visitors can sit on mattresses or ottomans. Making noises is allowed, and the audience is welcome to move around or take a break when they want.

The dancers meet the audience in the foyer before and after the performance.

Perception – Skåne's Inclusive Performing Arts Network

In 2022, Skånes Dansteater and the performing arts collective Kollaborativet launched Perception – Skåne's inclusive performing arts network. This is a forum for sharing experiences and knowledge about accessibility and the performing arts, especially from an audience perspective. Relaxed performance is one of the themes that have been discussed in the network.

PHOTO: LINA ARVIDSSON

DRÖMMEN OM ETT DANSLIV

► SWE

Carl Peters är en av Skånes Dansteaters yngsta dansare. Noel Jönsson går i trean på Lunds dans- och musikalgymnasium och har tävlat i en koreografitävling på Skånes Dansteater. Båda drömmer om ett liv som dansare, fullt medvetna om de utmaningar som väntar dem.

För vissa dansare sker förrollningen tidigt i livet. En dag står du i dörröppningen till en dansstudio och ser unga människor vrida och vända på sina kroppar. Där och då vet du vad du ska göra i resten av ditt liv. Så gick det till för Carl Peters.

"Jag var åtta år gammal. Det var öppet hus på Malmö kulturskola och mina föräldrar tänkte att jag kunde prova på att spela något instrument. Men när jag tittade in i dansstudion sa jag till min pappa: Det här vill jag göra", säger Carl som i dag är en av de yngsta dansarna på Skånes Dansteater.

Carl fortsatte att dansa på Malmö kulturskola tills han sökte in till Lunds dans- och musikalgymnasium. Det kändes inte helt självklart att han

skulle söka ett estetiskt program.

"Jag visste inte om jag skulle våga ta steget, men mina föräldrar var väldigt uppmuntrande. Det var där jag började bredda min repertoar med balett och samtida dans. Tidigare hade jag mest dansat jazz och show", säger Carl.

Noel Jönsson går i trean på Lunds dans- och musikalgymnasium. Han upptäckte jazzdans som tonåring på Studio S i Staffanstorps. Men efter två terminer slutade han.

"Jag låg efter med mycket i skolan. Jag kände väl att jag inte kunde lägga tid på dansen", säger Noel.

När det var dags att söka till gymnasiet valde Noel musikallinjen på Lunds dans- och musikalgymnasium. Men det dröjde inte länge förrän Noel började snegla på vad vännerna i dansklassen gjorde.

"Jag brukade titta in på deras lektioner och tänka att det där kan jag också göra. Så jag gick till min rektor och sa att jag ville byta till dans", säger Noel.

Och så blev det. I dag fokuserar Noel på dans och koreografi. Förra året

deltog han i koreografitävlingen SKAPA DANS som arrangeras i samarbete mellan Skånes Dansteater och Riksteatern Skåne. Det var första gången Noel tävlade i dans utanför skolan och med en egen koreografi. Noel fick dessutom ett hedersomnämmande för sitt verk.

"Det var faktiskt ganska sjukt. Om jag ska våga drömma lite så vill jag bli koreograf. Jag gillar att få människor att känna saker. Det finns någonting magiskt i det", säger Noel.

Efter studenten vill Noel söka sig vidare och fortsätta studera dans. Han hoppas på att läsa en kandidat i samtida dans på Konsthögskolan i Oslo, där Carl Peters nyligen avslutade sin kandidatutbildning i jazzdans.

"Samtida dans känns rätt för mig. Jag gillar att skapa med det, jag gillar att dansa det och jag gillar att se det på scen", säger Noel.

Även Carl Peters har siktet inställt på den samtida dansen, men han bär samtidigt med sig sin bakgrund som jazz- och showdansare.

"Jag är en entertainer. Jag älskar delar

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
FOTO: CARL JOHAN FÖLKESON KARLIDAG

UNGA DANSARE

av den kommersiella dansen, men i den samtida dansen kan jag beröra människor på ett mer abstrakt sätt", säger Carl. Han är väldigt glad att få arbeta med de andra dansarna i Skånes Dansteaters internationella danskompani. Under hösten 2023 har han uppträtt på scen som professionell dansare med föreställningen *The Dropouts*.

"Man känner sig välkommen som ny. Här finns ingen hierarki, jag lär mig och utvecklas av alla dansare som är här. Tänk att det här är det första jag gör i min karriär, dessutom i min egen hemstad. Det är extremt sällsynt", säger Carl. Både Carl och Noel drömmer om ett liv med dans. Noel har ett väldigt konkret mål som han vill nå.

"När någon som jag inte känner kommer för att se någonting jag har gjort, då har jag nått mitt mål", säger Noel.

Carl drömmer om att nå sin fulla kapacitet som dansare.

"Jag vill vara en dansare som ger publiken en upplevelse som de tar med sig ut från salongen. Jag vill rakt upp och ner vara en minnesvärd dansare", säger Carl.

Men för att nå sina mål som dansare krävs mycket arbete och fokus. Dessutom måste en dansare kunna balansera framgångar och motgångar.

"Jag vet att många dansare brottas med att det alltid finns någon annan som gör det bättre. Man måste tro på sig själv och samtidigt behålla ödmjukheten, så att man kan behålla tronen i den hektiska branschen", säger Carl.

Noel säger att han själv är väldigt självkritisk, något han vet att han måste jobba på.

"Det är något vi pratar mycket om i skolan. Att kunna känna sig bra nog, att vara nöjd med sin prestation: Det här är det jag gör i dag. I morgon är en helt annan dag", säger Noel.

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTO: NELSON RODRIGUEZ SMITH

Dreaming of a life in dance

► ENG

Carl Peters is one of Skånes Dansteater's youngest dancers. Noel Jönsson is in his third year at Lunds dans- och musikalgymnasium and took part in a choreography competition at Skånes Dansteater. Both are dreaming of a life as dancers, fully aware of the challenges that lie ahead.

Some dancers are enchanted early in life. One day, you happen to be standing in the doorway of a dance studio, watching young people twist and contort their bodies.

That's when you just know what you're going to do for the rest of your life. That's how it was for Carl Peters. 'I was eight. There was an open house at Malmö kulturskola, and my

parents thought I could try playing an instrument. But when I looked into the dance studio, I told my dad, "This is what I want to do", ' says Carl, today one of the youngest dancers at Skånes Dansteater.

Carl carried on dancing at Malmö kulturskola until he could apply to the upper secondary school Lunds dans- och musikalgymnasium. He wasn't entirely sure about doing an aesthetic programme.

'I didn't know if I was ready to take that step, but my parents were very encouraging. That's where I started expanding my repertoire with ballet and contemporary dance. Until then, I had mostly done jazz and show dance,' says Carl.

Noel Jönsson is a third-year student at Lunds dans- och musikalgymsnasium. He discovered jazz dance as a teen at Studio S in Staffanstorps. But he gave up after two terms.

'My schoolwork was suffering. I guess I felt I couldn't waste my time on dancing,' says Noel. When the time came to apply for upper secondary school, Noel chose the musical programme at Lunds dans- och musikalgymsnasium. But it was not long before Noel started getting curious about what his friends in the dance class were doing.

'I would look in on their lessons and think, "I could do that." So I talked to the headmaster and asked to switch to dance,' says Noel.

And he did. Today, Noel focuses on dance and choreography. Last year, he entered the choreography competition SKAPA DANS/CREATE DANCE, co-organised by Skånes Dansteater and Riksteatern Skåne. This was Noel's first competition outside school, and with his own choreography. Noel also earned an honourable mention for his work.

'It was really sick. If I dare to dream a little, I'd love to be a choreographer. I like making people feel things. There's something magical about it,' says Noel.

After graduating, Noel intends to carry on studying dance. He hopes to do a BA in contemporary dance at the Oslo Academy of Art, where Carl Peters recently completed his BA in jazz dance.

'Contemporary dance is right for me. I like creating with it, I like dancing it, and I like watching it being performed,' says Noel.

Carl Peters also has his mind set on contemporary dance, but he also embraces his background as a jazz and show dancer.

'I'm an entertainer. I love elements of

commercial dance, but with contemporary dance I can reach people in a more abstract way,' says Carl.

He is delighted to be working with the other dancers at Skånes Dansteater's international dance company. In the autumn of 2023, he appeared on stage as a professional dancer in the production of *The Dropouts*.

'I feel welcome as a newbie. There's no hierarchy, I learn and develop thanks to all the dancers here. Remember, this is the first step for me in my career, and in my own home town. That's extremely unusual,' says Carl.

Both Carl and Noel dream of a future in dance. Noel has a very definite goal.

'When someone I don't know comes to see something I've created, then I've reached my goal,' says Noel.

Carl dreams of developing his full potential as a dancer.

'I want to be a dancer who gives the audience an experience that stays with them after the performance. In short, I want to be a memorable dancer,' says Carl.

But fulfilling their aspirations as dancers requires hard work and focus. Dancers also have to be able to balance success and failure.

'I know many dancers who are tormented by the fact that there's always someone who's better. You need to have confidence in yourself and still be humble, so you can retain your faith in this hectic industry,' says Carl.

Noel adds that he is very self-critical, and knows he needs to work on that.

'It's something we discuss a lot in school. Being able to feel good enough, to be happy with your achievement: "This is what I can do today. Tomorrow is a totally new day",' he says.

FAKTA/FACTS

Carl Peters

23 år/years old

Nyexaminerad dansare
Dansare i *The Dropouts*
hösten 2023 och våren 2024.

*Dancer, recently graduated.
Dancer in *The Dropouts* in
autumn 2023 and spring 2024.*

Noel Jönsson

18 år/years old

Går i trean på Lunds dans- och
musikalgymsnasium. Fick ett
hedersomnämmande i koreo-
grafitävlingen SKAPA DANS 2023.

*Third-year student at Lunds
dans- och musikalgymsnasium.
Given an honourable mention in
the choreography competition
SKAPA DANS 2023.*

Skånes Dansteater och Lunds dans- och musikalgymsnasium har ett återkommande samarbete där en av Skånes Dansteaters dansare koreograferar en föreställning för Lunds dans- och musikalgymsnasium, årskurs 2.

Skånes Dansteater and Lunds dans- och musikalgymsnasium have a regular collaboration, where a dancer from Skånes Dansteater choreographs a production for second-year students at Lunds dans- och musikalgymsnasium.

TEXT: GUSTAV SIGALA HAGGREN
PHOTO: CARL JOHAN FOLKESSON KARLIDAG
DANCERS: CARL PETERS, HANNA NUSSBAUMER

YOUNG DANCERS

TEXT: CELINE ÖRMAN

FOTO: HOLSTEBRO DANSEKOMPAGNI, SØGAARD FILM

I närkontakt med publiken

► SWE

Danslördag sker sista lördagen i varje månad och är riktad till den yngre publiken. Under året spelas flera barn- och familjeföreställningar på Skånes Dansteater.

En av vårens Danslördagar gästas av *The Game* med Holstebro Dansekompagni i koreografi av Bobbi Lo Produktion. Malmöbaserade Bobbi Lo är ett danskompani som drivs av konstnärliga ledarna Lava Markusson och Michael Tang Markusson. De träffades som dansare på Regionteater Väst, där erfarenheterna och intresset för en yngre publik började gro, berättar Lava när vi ses på Skånes Dansteater en blåsig novemberdag.

”Att spela för barn är ju faktiskt mycket roligare. Man får direkt feedback om det är något som inte är bra eller intressant. Det är ett väldigt spännande möte, den direkta kontakten med publiken efteråt”, säger Lava, och förklarar att det är svårt att få liknande kontakt med en vuxen publik. Kommunikationen är viktig för Lava och hon pratar nog för båda i Bobbi Lo duon, ”vi har verkligen en kommunikation med vår målgrupp, både innan och efter en föreställning”.

The Game är ett beställningsverk från danska Holstebro Dansekompagni för barn mellan 10 - 13 år. De konstnärliga ledarna Marie Brolin-Tani och David Cornelius Price kände till Bobbi Los tidigare arbete och ville ha ett verk som skulle vara interaktivt och baseras på temat ångest.

”Det kändes inte så långt bort ifrån det vi gjort tidigare”, säger Lava. Bobbi Lo har arbetat med teman som maktmissbruk och mobbning och försöker alltid hitta ämnen som känns relevanta för den tilltänkta åldersgruppen. Tematiken lyfts genom ett jättestort brädspel på golvet. ”Det är livets spel”, förklarar Lava, ”alla är med i det här spelet, vi sitter fast i ekorrhjulet och ska prestera mer och mer. Det är samhällets press som hänger över oss alla och når allt längre ner i åldrarna. Vi vill synliggöra den här pressen och hur oro och ångest kan ta sig uttryck hos unga människor.”

Idén om ett brädspel kom ursprungligen från deras tidigare verk *Do as I say* som är en interaktiv föreställning där publiken följer instruktioner från en inspelad röst. ”Den är egentligen från årskurs sju och uppåt, men vid ett tillfälle spelade vi den för årskurs sex. De älskade den men tyckte det var så läskigt, för det var också i samband med att *Squid Game* hade kommit ut. Men då tänkte vi att vi borde göra det här för yngre barn, fast mer som ett spel.”

Att ta upp svåra teman för barn är viktigt, tycker Lava. Unga kan få sina känslor och upplevelser bekräftade och kanske till och med få tillgång till ett språk för det man känner. Med *The Game* vill Bobbi Lo öppna upp för samtal kring något som vi alla mer eller mindre upplever; oro, ångest och prestationsångest. ”Vi kommer inte lösa några världsproblem, men vi kanske öppnar upp för viktiga samtal”, säger Lava.

Bobbi Lo är lyhörda inför sin målgrupp och låter barnen vara med och forma föreställningen. För *The Game* höll de tillsammans med dansarna workshoppar på skolor i Danmark runt Holstebro. ”Det var jättefint att komma ut i skolorna. När vi jobbar fram en föreställning samtalar vi mycket med barnen. Vi gör övningar och lekar där de får uttrycka sina idéer och åsikter, och ta ställning till saker. Då lär vi känna hur den här åldern tänker och tycker om olika saker”, berättar Lava.

Eftersamtal är oftast en del av Bobbi Los föreställningar, och något som vuxit fram med åren. ”Att man får prata efteråt är det som kan göra att det landar på ett annat sätt ... särskilt med ämnen som är lite tyngre och provocerande och kanske mer känsloladdade.” Det kan betyda mycket för barn och ungdomar att svåra upplevelser kring till exempel mobbning lyfts och blir bekräftade. ”Ibland uppstår jättefina samtal efteråt. Det kan vara lättare att prata med någon som du inte känner, någon som inte är del av familj eller skolvärlden”, säger Lava och tillägger ”alla tankar och upplevelser är okej i eftersamtalet. Om publiken inte alls gillar föreställningen är det okej. Det kan ju också vara så att man tycker det var en jättebra dansföreställning och är helt blown away. Bara för att det är svåra ämnen som tas upp kan det bli en fantastisk föreställningsupplevelse.”

Att publiken får möta dansarna efter en föreställning är också ett sätt att ta upplevelsen vidare. Publiken får känna att dansarna är vanliga människor, precis som de själva, och kan lättare relatera till dem. Bobbi Lo erbjuder alltid material vid skolföreställningar så att samtalen kan tas vidare av lärare i klassrummet.

Innan Lava ska bege sig ut i blåsten igen blir jag nyfiken på temat för nästa föreställning. ”Döden”, svarar Lava och ler. *Dancing with the dead* blir en föreställning om död och sorg med premiär i september. Kanske inga världsproblem blir lösta, men viktiga samtal och starka dansupplevelser kan förlösa och skapa förändring i barn och ungas inre världar.

TEXT: CELINE ORMAN
PHOTO: ALEXANDRA BERGMAN

CLOSE ENCOUNTERS WITH THE AUDIENCE

74

► ENG

Danslördag (Dance Saturday) on the last Saturday of every month is for a younger audience. Several productions for children and families are featured at Skånes Dansteater over the year.

One of the guest performances at our Dance Saturdays this spring is Holstebro Dansekompagni in a choreography by Bobbi Lo Produktion. Malmö-based Bobbi Lo is a dance company run by the artistic directors Lava Markusson and Michael Tang Markusson. They met as dancers at Regionteater Väst, where their interest in working with young audiences grew with experience, Lava tells me when we meet at Skånes Dansteater one windy day in November.

'Performing for kids is actually more fun. You get immediate feedback if something isn't good or interesting. It's a thrilling encounter, the direct contact with the audience afterwards,' says Lava, and explains it is hard to achieve the same contact with adults. Communication is crucial to Lava, and she is probably speaking for both members of the Bobbi Lo duo when she says, 'We really communicate with our target group, both before and after the performance.'

The Game was commissioned by Danish Holstebro Dansekompagni for kids between 10 and 13. Its artistic directors Marie Brolin-Tani and David Cornelius Price were familiar with Bobbi Lo's previous works and wanted a piece that was interactive on the theme of anxiety.

'It didn't feel that far from what we had done before,' says Lava. Bobbi Lo have approached themes such as power abuse and bullying, and always try to find subjects that seem relevant to the intended age group. The theme is highlighted with a giant board game on the floor. 'This is the game of life,' Lava explains. 'Everyone plays this game, we are stuck in the treadmill of having to achieve more and more. The social pressure on us all is creeping further down in the ages. We want to unmask this pressure and show what worry and anxiety can look like in young people.'

PHOTO: HOLSTEBRO DANSEKOMPAGNI, SØGAARD FILM

The idea of a board game comes from one of their previous works, *Do as I say*, which is an interactive performance where the audience follows instructions from a recorded message. 'It's actually for Year 7 and up, but we did perform it for Year 6s once. They loved it but thought it was really scary, because this was at the time that *Squid Game* was broadcasting. So, we thought we ought to do this for younger kids, but more like a board game.'

Discussing difficult issues with kids is important, Lava explains. It allows young people to validate their emotions and experiences, and perhaps even get help finding words to express their feelings. With *The Game*, Bobbi Lo want to open up for talking about something that everyone experiences to some degree: worries, anxiety and performance anxiety. 'We won't be solving any global problems, but perhaps we can help spark important conversations,' says Lava.

Bobbi Lo are receptive to their target group and allow children to join in and shape the performance. For *The Game*, they had workshops together with the dancers at schools near Holstebro in Denmark. 'It was great visiting schools. When we develop a piece, we talk a lot to kids. We do exercises and games where they get to share their ideas and opinions and take a stand. That way, we find out how that age group thinks and feels about things,' says Lava.

Post-performance discussions are usually included in Bobbi Lo's shows and have evolved over the years. 'Getting to talk afterwards can really alter how something is perceived ... especially with subjects that are a bit serious and provocative and perhaps emotionally charged.' It can mean a lot to kids and teens when troubling experiences connected to, say, bullying are highlighted and recognised. 'We get some really good conversations going afterwards, sometimes. Talking to someone you don't know can be easier, someone who isn't a family member or at school,' Lava says, and adds, 'It's okay to share any thoughts and opinions afterwards. If the audience didn't like the performance, that's okay. It could also be that someone loved the dance performance and is totally blown away. The fact that the subject is serious can make it a fantastic experience.'

Meeting the dancers after a performance is also a way of heightening the experience. The audience gets to see that dancers are ordinary people like themselves, and this makes it easier to relate to them. Bobbi Lo always provide resources at school performances to help teachers continue the discussion in the classroom.

Before going back out into the windy weather, I ask her about the theme for their next production. 'Death,' Lava answers, and smiles. *Dancing with the Dead* will be a piece about death and grief, opening in September. Maybe it won't offer solutions to global problems, but important conversations and powerful dance experiences can be a liberating experience for kids and teens.

'When we develop a piece, we talk a lot to kids. We do exercises and games where they get to share their ideas and opinions and take a stand'

Bli vår vän!

Vi är övertygade om att en spirande kulturbransch och en levande scenkonst är en avgörande pusselbit för att bygga ett socialt hållbart samhälle. Skånes Dansteaters vänner är ett lätt sätt för företag och privatpersoner som älskar kultur och dans att stötta vår verksamhet.

Som tack för ditt bidrag kommer ditt namn att synas i vår foajé och på vår hemsida. En gång i halvåret kan du som vill träffa alla vänner och Skånes Dansteaters konstnärliga ledare på en frukost.

Pris**Företag: 3000 kr ex moms/år****Privatperson: 3000 kr ink moms/år**

I medlemskapet ingår

- Synlighet i namnlista på skärm i foajé tillsammans med övriga vänner.
- Synlighet i namnlista på hemsida tillsammans med övriga vänner.
- Erbjudande om 2 biljetter till priser av 1 vid 2 speltillfällen per år.
- Vänskapsfrukost 1 gång/halvår med information om det kommande halvåret på Skånes Dansteater.

Vill du bidra till Skånes Dansteaters verksamhet?

Maila info@skanesdansteater.se så skickar vi en faktura.

Let's be friends!

We are convinced that a flourishing cultural sector and a vibrant performing arts scene are a cornerstone of a socially sustainable society. Skånes Dansteaters vänner (Friends of Skånes Dansteater) offers an easy way for companies and individuals who love culture and dance to support our activities.

As a thank you for your contribution, your name will be visible in our foyer and on our website. Once every six months, you will have the opportunity to meet other friends and Skånes Dansteater's artistic director over breakfast.

Price

Company: SEK 3000 ex VAT/year

Private person: SEK 3000 inc VAT/year

The membership includes

- Your name displayed in the list of friends on the digital screen in the foyer.
- Your name displayed in the list of friends on our website.
- Offer of 2 tickets for the price of 1 for two events per year.
- Friendship breakfast every six months with information about the coming half year at Skånes Dansteater.

Do you want to make a donation to support Skånes Dansteater's mission?
Email info@skanesdansteater.se and we will send you an invoice.

OM SKÅNES DANSTEATER/ ABOUT SKÅNES DANSTEATER

EN INSTITUTION I RÖRELSE

Genom att erbjuda dig en mångfald av relevanta och utvecklande upplevelser bidrar vi till ett hållbart socialt samhälle. Vi arbetar i nära dialog med konsten, kulturen och människorna i den värld vi alla delar för att fler ska upptäcka kraften i den samtida dansen.

Dansen ger dig möjlighet att utmanas, beröras, lära, pröva och ompröva. Förutom dansföreställningar hittar du dansworkshoppar, intressanta föreläsningar, spännande seminarier, samtal och studiebesök hos oss.

Skånes Dansteater är Sveriges enda fristående dansinstitution. Vi ägs av Region Skåne.

A COMPANY IN MOTION

By offering a variety of relevant and enriching experiences, we contribute to a sustainable society. We work in close dialogue with the arts, culture and people in a world we all share so that more people can discover the power of contemporary dance.

Dance offers you a chance to be challenged, to be moved, to learn, to discover and rediscover. In addition to dance performances you will find dance workshops, interesting lectures, exciting seminars, talks and study visits at Skånes Dansteater.

Skånes Dansteater is Sweden's only independent dance company. We are funded by Region Skåne.

NYHETSBREV / NEWSLETTER

Anmäl dig till info@skanesdansteater.se
Subscribe at info@skanesdansteater.se.

Följ oss på:

TILLGÄNGLIGHET/ ACCESSIBILITY

VÅRA LOKALER

Hela Skånes Dansteater är tillgänglighetsanpassad och vi har en hörselslinga i salongen. Hela rad 1 i salongen är anpassad för dig som använder rullstol eller undviker trappor. Ledsagare följer med gratis. Ange gärna om du har speciella behov när du bokar din biljett.

TIDIGT INSLÄPP

Innan föreställningens start erbjuder vi ett assisterat insläpp för dig som behöver extra hjälp att komma in och hitta din plats i salongen innan vi släpper in den övriga publiken. Samling sker i foajén 20 min innan föreställningens start. Tidigt insläpp gäller bara när vi spelar på Skånes Dansteater.

IDANCE-WORKSHOPPAR

Vi erbjuder dansworkshoppar för dig med funktionsvariationer. Läs mer på skanesdansteater.se

SYNTOLKNING

Vi erbjuder ofta syntolkning av våra föreställningar. Läs mer på skanesdansteater.se

RELAXED PERFORMANCE

En relaxed performance passar alla som önskar eller behöver en friare och mer avslappnad föreställningsupplevelse. Det råder en tillåtande inställning till ljud och rörelser i publiken. Läs mer på skanesdansteater.se

KONTAKT / BOKA

Skicka e-post till dialog@skanesdansteater.se eller ring 0703-44 58 11 för frågor om iDance-workshoppar, syntolkning och teckenspråktolkad introduktion.

OUR AUDITORIUM

Skånes Dansteater is fully accessible. The auditorium is fitted with hearing loop. There is step-free access to the entire front row of the auditorium. Customers are entitled to one free companion seat. When booking tickets, please specify your access requirements.

EARLY BOARDING

We offer assistance for those with access requirements before the rest of the audience is admitted. Staff are in the foyer 20 minutes before the performance to provide assistance. Early access is available for performances at Skånes Dansteater.

IDANCE WORKSHOPS

We offer dance workshops for disabled participants. Further information at skanesdansteater.se

AUDIO DESCRIPTION

We often offer audio descriptions of our performances. Find out more at skanesdansteater.se

RELAXED PERFORMANCE

A relaxed performance suits anyone who prefers or needs a more flexible and relaxed performance experience. The doors remain open and the audience are welcome to make sound and move around in the auditorium.

CONTACT / BOOKINGS

Email dialog@skanesdansteater.se
or call +46 (0)703-44 58 11 for enquiries about iDance workshops, audio descriptions and sign-language-interpreted introductions.

BILJETTER / TICKETS

Biljetter till våra föreställningar köper du enklast på skanesdansteater.se. Vi hjälper dig också gärna via e-post biljetter@skanesdansteater.se eller ring 040-50 50 61.

Purchase tickets for our performances on skanesdansteater.se. We are also happy to help you via email biljetter@skanesdansteater.se or call +46 (0)40-50 50 61.

BILJETTKASSA / TICKET OFFICE

Skånes Dansteaters biljettkassa på Östra Varvsgatan 13 A öppnar en timme före föreställningen.

The ticket office at Östra Varvsgatan 13 A opens one hour before the performance.

RABATTER / DISCOUNTS

Under 26 år eller student / *Under 26 or student: 50%*
Pensionär / *Seniors: 25%*
Grupper (10+) / *Groups (10+): 25%*

Rabatterna gäller inte alla föreställningar och gästspel. Se skanesdansteater.se för information om din föreställning.

Discounts do not apply to all performances and guest performances. Go to skanesdansteater.se for further information.

PRESENTKORT / GIFT VOUCHERS

Köp ditt presentkort på skanesdansteater.se, i biljettkassan eller ring 040-50 50 61.

Gift vouchers are available from our website or our ticket office, or call +46 (0)40-50 50 61.

SKOLBILJETT / TICKETS FOR SCHOOLS

Biljettpris 70 kr

Kontakta dialog@skanesdansteater.se för bokning.

All tickets SEK 70

Email dialog@skanesdansteater.se for tickets.

Dockan är hemma för oss.

Här har vi vårt eget huvudkontor och i ett av våra hus växer Skånes Dansteaters föreställningar fram. Här finns ytterligare 200 företag som är med och skapar det kreativa området Dockan. Välkommen hit du också!

 Wihlborgs

MAGASINET ÄR PRODUCERAT AV / A PUBLICATION BY SKÅNES DANSTEATER

VD, Ansvarig utgivare / CEO, Publisher: Mira Helenius Martinsson
Redaktör / Editor: Jessica Widegren
Formgivning / Art Director: Manne Widung
Skribenter / Writers: Lisa Appelqvist, Tor Billgren, Shora Esmailian, Maggie Foyer, Celine Orman, Gustav Sigala Haggren, Jessica Widegren
Omslagsfoto / Cover photo: Håkan Larsson
Foto / Photos: Adey, Lina Arvidsson, Jubal Battisti, Alexandra Bergman, Lars Dareberg, Kellina Dimitriadi, Carl Johan Folkesson Karlidag, Raphael Frisenvaenge Solholm, Sophie Håkansson, James Keates, Håkan Larsson, Nelson Rodriguez Smith, Rodrik Rotting, Åsa Sjöström, Tilo Stengel, Johan Sundell, Søgaard Film, Thomas Zamolo
Översättare / Translators: Gabriella Berggren, Magnus Nordén
Korrekturläsare / Proofreaders: Matilda Södergran, Charlotte Merton

SKÅNES DANSTEATER

ADRESS / ADDRESS
Östra Varvsgatan 13a, 211 73 Malmö

TELEFON / PHONE

Tel: +46 (0)703-44 58 11

E-POST / EMAIL

info@skanesdansteater.se

Med reservation för ändringar.
Details correct at the time of going to press.

DITT BESÖK / YOUR VISIT

BESÖKSADRESS / ADDRESS

Vi finns i Malmö i Västra Hamnen.
Ingång från Östra Varvsgatan.
Skånes Dansteater, Östra Varvsgatan 13 A, Malmö.
Telefon: 0703-44 58 11
Biljettfrågor: 040-50 50 61

You will find us in Malmö in the Västra Hamnen district. The main entrance is on Östra Varvsgatan. Skånes Dansteater, Östra Varvsgatan 13 A, Malmö. Phone: +46 (0)703-44 58 11 Ticket office: +46 (0)40-50 50 61

MAT & DRYCK / FOOD & DRINKS

Foajébaren öppnar en timme före föreställningen.
Här finns fika, små kalla rätter, öl och vin.
The foyer bar is open one hour before the performance for small plates and a range of drinks.

STADSBUSS / BUSES

Ta buss nr 5, Malmöexpressen. Den går via Rosengård centrum, Folkets Park och Centralen till Västra Hamnen. Vi finns cirka 100 meters gångväg från busshållplatsen Ubåtshallen.
Our closest bus stop is Ubåtshallen, served by Bus 5 Malmö Express (Rosengård Centrum to Västra Hamnen via Folkets Park and Malmö C).

TÅG / TRAINS

Vi finns cirka 15 minuters gångväg från Malmö C.
Du kan också ta stadsbuss nr 5 från centralen.
Our nearest mainline station is Malmö C. It's a 15 minute walk or take Bus 5 from Malmö C.

PARKERING / PARKING

Parkering och handikapparkering finns framför teatern. Avgift alla dagar.
There is a pay-and-display car park in front of Skånes Dansteater with a number of accessible parking spaces.

SKÅNES DANSTEATER